

LETO (VOL.) XI.

APRIL 13, 1919

ŠTEV. (No.) 3

AVE MARIA

KATOLIŠKI LIST ZA SLOVENCE
V AMERIKI.

Izhaja vsako drugo soboto.
Published every second Saturday by

Ave Maria Publishing Co.

62 ST. MARKS PL., NEW YORK, N. Y.

"Published and distributed under permit (No. 650) authorized by the Act of October 6, 1917, on file at the Post Office of New York, N. Y. By order of "the President, A. S. Burleson, Postmaster General."

"Entered as Second Class Matter May 25, 1918, at the Post Office at New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879."

"AVE MARIA"

62 ST. MARK'S PLACE NEW YORK, N. Y.

Published every second Saturday in the interest of the Order of Saint Francis, by the Ave Maria Publishing Company.

Subscription: \$2.00 per year.

"Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 Act of October 3, 1917, authorized on July 26, 1918"

ZAHVALE.

Obljubila sem javno zahvalo Mariji in Srcu Jezusovemu v listu Ave Maria za uslišano prošnjo v nevarni bolezni in operaciji in drugič v influenci in pljučnici. Obkrat sem bila v veliki nevarnosti, pa Marija me je uslišala in podelila zdravje, zato še enkrat hvala Mariji in Srcu Jezusovemu.

Antonija Banchina, Abbeville, Ga.

Bil sem hudo bolan akozi tri mesece na posledicah španske influence. — Zdravila mi niso nič pomagala. Na nasvet našega č. g. župnika sem se priporočil Mariji Pomagaj, presv. Srcu Jezusovemu in Sv. Jožefu in bolezen me je popolnoma zapustila. V znak hvalečnosti se javno zahvalim in priporočam vsakom, naj se zatečejo v vseh nadlogah in z zaupanjem v pomoč Marije Pomagaj in presv. Srcu Jezusovemu in Sv. Jožefu.

John Kaplan, Cleveland, O.

Obljubila sem javno zahvalo Mariji v listu Ave Maria za uslišano prošnjo v bolezni cele družine. Bodi čast in hvala Mariji Pomočnici za zdravje.

Katarina Svetič, Joliet, Ill.

Zahvalim se Mariji Sedem Zalosti in presv. Srcu Jezusovemu jaz in moja popol sestra, ker je bila na smrt bolna na španski influenci. Mislili smo, da ne bo dolgo živela. Potem

smo pa obljubili se zahvaliti v listu Ave Maria, če ozdravi, in sedaj je popolnoma ozdravela. Bodi tisočera hvala Mariji Sedem Zalosti, ker ona v resnici pomaga vsakemu, kdor se z zaupanjem obrne na njo.

Theresa Tih in Maggy Bojce, Pueblo, Colo.

Zahvala Lurdski Materi Božji za izprošeno zdravje.

Francis Klinc, Avendale, Colo.

Podpisana se javno zahvaljujem Materi Božji za uslišano prošnjo za zdravje. Nadalje se zahvaljujem tudi sv. Apoliniji.

M. H., Cleveland, O.

Zahvaljujem se presv. Srcu Jezusovemu in Mariji za uslišano prošnjo v naši bolezni.

Marija Gersich, Chisholm, Minn.

Obljubila sem v bolezni španske influence zahvalo Mariji Pomagaj v listu Ave Maria. S tem spoštujem svojo obljubo in se zahvalim Mariji Pomočnici za zdravje.

Mrs. Josephine Kostello, Rochester, Pa.

Izrekam javno zahvalo Mariji Materi božji za zdravje. Naša družina je bila z boleznijo zelo obiskana, vendar smo vsi okrevali in se za to toplo zahvaljujem Materi božji.

M. P., Gilbert, Minn.

* * *

SRCNA HVALA.

Te dan sem dobil iz Clevelanda pismo, v katerem je bilo \$100.00. Priložen je bil mal papirček, na katerem piše neznan dobrotnik:

"Sprejmite to malenkost od svojega bivšega velikega nasprotnika, sedaj pa vašega najboljšega prijatelja. Kar sem preje škodil, želim zdaj s tem popraviti. Father, le krepko napreji! Kakor meni, tako boste gotovo še mnogim drugim odprli oči. Bog blagoslovi vaše delo! Malite zame."

Listič ni podpisan. Tudi naslova za nazaj ni! — Neznaneu dobrotniku se za velikodušni dar pray iskreno in prisrčno zahvaljujem! Bog Vam stotero plačaj na priprošnjo Marijino!

Rev. K. Zakrajšek, O.F.M.

Ali si se naročnik na katoliški tednik

"SLOGA"

V tem listu ni strupa in za stopa edino zdrava načela slovenskega delavstva v Ameriki. V kratkem postane dnevnik. Naročnina za celo leto je \$2.00.

List "Sloga" mora v vsako pošteno hišo!

VELIKA NOČ.

Zopet so tukaj lepi velikonočni prazniki s skrivnostnim Velikim tednom. Zopet se bode obnovil pred našim duhom spomin na največjo žaloigro celega stvarstva — žaloigra smrti našega Odrešenika in Gospoda Jezusa Kristusa, ko je človeška hudobija priklopela do vrhunca in je Oni, ki je prišel ozdravit to hudobijo, moral dati svojo kri, da je umil človeško dušo, potolažil razdražene valove človeške hudobije, kajti, ko se je ob Njegovi smrti zemlja stresla, skale pokale, grobi se odpirali in gori na nebesnem oboku solnce skrilo svoje obličje, tedaj "so videli ljudje", videl je človeški rod, "koga so prebodli". In velika nedelja je tu, velika nedelja vstajenja, zmage življenja nad smrtjo, zmage milosti nad prekletstvom, zmage ljubezni nad sovraštvom!

O, kako se te nedelje zveseli vsako verno srce! Koliko upov, koliko nad mu pač

prinaša! Kakor pomladne sapice okrog nežnih glavice prvih vsklitih cvetic, tako zaveje te dni nova milost božja okrog srca, vzlasti ako je bilo očiščeno v dobri spovedi in duhu pokore v postu in je tudi v njem vsklilo novo duhovno življenje! Da, Velika noč, v resnici si velika za vsako človeško srce, ako te sprejme v duhu, v katerem si nastala.

In zastonj je! Ta dan, kakor na sveti večer, "se vsaka človeška duša zdrami" in sili tja, tja, kjer je vir življenja, kjer je človeško srce doma, kjer je naš duh v bližini Tistega, kateri ga je ustvaril po svoji podobi — tja k Bogu, tja v cerkev! Celó leto ni bil v cerkvi! Celó leto ni mislil nanj, na svojega Očeta namreč! Celó leto je duša spala, je srce dremalo! Danes? O, danes pa sili ta duša, sili to srce — v cerkev, k Bogu. Kakor izgubljeni sin pri svojih svinjah, lačen, sestra-

dan, strgan, zapuščen, tako zahrepeni ta dan vsako izgubljeno srce po Očetu. — "Vzdignil se bom in pojdem k očetu in mu porečem..."

Zato vidimo te dneve v cerkvi obraze, katerih že tako dolgo nismo videli!

O, dobro došli! Dobro došli tudi ti, brat naš, med nami! Radujemo se, da te vidimo med seboj danes! Da, nasiti svoje lačno srce! Napolni svojo koprnečo dušo tu, kjer se nasitujemo mi vsako nedeljo, kjer dobiva naša duša toliko tolažbe! Kjer naše srce preživi toliko srečnih trenutkov, o katerem pa ti niti pojma nimaš!

Da, vidimo na tvojem življenju, vidimo v tvojem očesu, vidimo na tvojih tužnih potezah, da si razočaran s svetom, da ne najdeš tam tega, po čemur tolikanj hrepeni tvoje srce! Vidimo te, da si lačen! da si raztrgan, da je raztrgano tvoje srce, razdvojena tvoja duša, nemiren tvoj duh — da svet je pač razbojnik, strasti so roparji in gorje mu, kdor med nje pade!

O, brat, le oglej si to hišo božjo! O, le čuti se doma! To je tvoj dom! To je "hi-

šica očetova", to je domače ognjišče za te! O le pritisni svoje premrzlo srce zopet vsaj za nekaj trenutkov k "gorečemu ognjišču ljubezni!" O, le pusti, naj vlije v tvoje srčne zevajoče rane božji Samarijan hladilnega balzama svoje milosti! O, le pusti svojo ubogo dušo, naj se nasloni v sladak objem ljubega Očeta, naj se tu vsaj za trenutek odpočije!

Da, Velika noč, v resnici si velika. Velika za velikega duha! Velika, kdor te hoče videti, občutiti.

S križa je sicer snet umorjeni Zveličar, v grob so ga položili, toda ne boj se, človek! Glej, grob je prazen! Kamen odvalen! Čuj preveselo oznanilo: "Zveličar naš je vstal iz groba!"

Novo življenje se začinja! Nova doba! Smrt je premagana!

Se začinja novo življenje tudi pri tebi? Je smrt premagana tudi pri tebi?

O narod slovenski! o duša slovenska! naj bode tudi za te ta Velika noč — dan vstajenja — začetek novega življenja — nove dobe!

VERA, UPANJE, LJUBEZEN.

Po resnični dogodbi spisal K.

(Dalje).

In pomagalo je, da je res manj šel domov, še manj v saloon in ostajal zopet več doma ali pri Rupnikovih.

Rupnik se je tega zveselil, ker je sam tudi že opazal spremembo na Karolu. — Tudi njemu ni bilo ljubo, da je hodil toliko domov, ker je videl po opazkah Karolovih, da družba doma in v saloonu ne ostaja brez vpliva nanj.

Začudil se je večkrat kaki njegovih opazki, katero je naredil glede vere ali glede duhovnikov, vendar rekel ni

ničesar. "Saj ne misli, kakor reče" — si je mislil. Vendar se pa tudi on ni mogel otrestiti strahu, d bi se Karol res ne vrnil nazaj, kjer je bil preje, predno je prišel k Rupniku. Mlada navada je pač železna srajca. Vzgoja mladih dni se kar utisne globoko v vsako človeško srce in človek se le prerad vrača k njim tudi poznejša leta.

Ko je pa opazil, da je Karol zopet prejšni pridni delavec, da je prijazen, da rad ostaja cele večere v družbi pri Rup-

nikovih, potolažil in zveselil se je in je že mislil, da je pretrdo obsodil Karola. — Imel ga je še raje in še bolj mu je zaupal.

Stari Modic v trgovini.

Naselbina v Washingtonu je hitro rastla. Nove tovarne so odpirali, nove železnice so izpeljali tja, električna pocestna železnica je prišla in zvezala naselbino z velikim mestom v bližini.

“Sedaj je čas narediti kake centke”, je govoril Modic nekega dne svoji ženi, ko sta bila sama doma. “Jaz se staram in nisem več tako za delo, kakor sem bil. Nisem še star. Petdeset let ni še nobena starost. Kakih dvajset let se bode kar še lahko dalje vlekle. Vendar čemu bi si človek zdravje izpodkopaval v tovarni, ko se da drugje lažje in lepše živeti?”

“Kaj misliš?” je vprašala radovedna Modičevka.

“I, kaj mislim? Delo pustiti!”

“Delo pustiti? Kako bodeš pa živel?”

“Lahko! Saj se ne zasluži samo s kram pom in motiko!”

“Da to je res? Vendar, kaj pa namera-vaš?”

“Trgovino začeti.”

“Trgovino? Hahaha! Ti pa trgovina!” ponorčevala se je žena z možem, ker ni bila na kaj takega pripravljena in niti mislila ni, da bi se pri Modičevih kdaj kaj spremenilo.

“Kaj se smeješ? Sem jaz res tako za nič in prismojen, da bi ne bil zmožen voditi kake trgovine?”

“Tega ne rečem!”

“Kaj se pa potem smeješ? Ali nimam jaz toliko možganov, kakor jih ima na primer Rupnik? Poglej, kako jim dobro gre! Denar jim kar skupaj leti. Karol mi je sam priznal, da sta hišo že popolnoma izplačala in da je dal v trgovino že tudi par tisočakov, da je polovico Rupnikove trgovine že njegove in da ima že zopet skoraj tisočak na strani.”

“Da, Rupnik!”

“Kaj, Rupnik!? Rupnik je Rupnik, jaz sem pa Modic!”

“Da, to je res! Toda, kakšno trgovino bodeš pa začel? “Grocery” vendar ne bodeš začel, da bi škodil sinu?”

“Saj ni samo “grocery”. Tudi se mi ta trgovina ne dopade. Mislim na nekaj družega”.

“Kaj pa?”

“Saloon!”

“Saloon?”

“Da! Na Vine streetu sem bil sinoči. Tam ima nek Irec dobro vpeljan saloon. Toda ni zdrav. Prodati ga mora, ker se mora iti zdraviti. Če mu dam en tisočak v denarju, enega pa na dolg, — mi je rekel, pa mi ni treba družega, kot iti za baro, vse mi pusti, kakor je”.

“Hm! Misliš, da bode šlo?”

“Irec mi je povedal zaupno, da je samo lansko leto, ko se še ni toliko delalo kakor letos, naredil čistega nad pet tisoč”.

“Če je le res?”

“I kaj bode lagal! Saj jih vidiš, kako se nosijo vsi. Poznaš jih sama”.

“Toda, kje bodeš pa dobil tisoč dolarjev, da jih plačaš v denarju?”

“Kje? Karol mi jih precej posodi, o tem sem prepričan!”

In tako sta se še dolgo posvetovala stara Modičeva. Žena je dolgo časa ugovarjala, da si je takoj dopadlo, da bodo imeli trgovino. V duhu je tudi že vi dela, kako bode bogata, da si bodo v kratkem kupili enako hišo, kakor jo ima sin. Domišljija je pač najlepši slikar.

Konec tega posvetovanja je bil, da sta se resno odločila kupiti ta saloon na Vine Street.

Še isti večer je šel Modic obiskat sina.

Modic ni velikrat prišel k sinu na stanovanje, tudi k Rupnikovim ni dostikrat prišel. “So vse preveč pobožni”, je rad naredil opazko pri svojih “bordarjih”, in tudi pred svojim sinom.

“Vidiš, Karol. Tam so vsi tako “cerk-

veni", še bolj kot Father Dolinar, ne grem rad med nje. Zadnjič sem bil tam, pa je bilo prvo, kar me je stari vprašal, če sem bil v nedeljo pri sv. obhajilu, ko je imelo tisto "pobožno" društvo" svoje skupno sv. obhajilo! Jaz nisem za to".

Zato se je pa začudila mlada Mrs. Modic, ko je prišel k njima.

Seveda sta mu lepo postregla.

"Tako malokrat nas obiščete, oče, ali ste hudi na nas?" je vpraševala Mary, ki je pa dobro vedela za pravi vzrok.

"Ni časa! Ni časa! Zvečer pride človek utrujen domov, saj veš! Ko se navečerja, rad malo sede in vzame časnik v roke in tako gre večer za večerom. V nedeljo, pa — saj veš!"

"Da, res je! In vendar! Kako nedeljo popoldne bi pa vendar lahko prišli!"

"Pa vedno kaj pride!"

"V cerkvi vas pa že tudi nisem dolgo videla", napeljala je Mary nalašč pogovor.

"Saj veš, človek utrujen..."

"Saj v cerkvi ni nobenega dela. Človek sedi ali doma ali v cerkvi..."

"Da, res je", izgovarjal se je Modic v zadregi, kar videlo se mu je, da mu ni nič kaj ljub pogovor o tem predmetu. Vedel je, da bi se znal tako zaplesti, da bi prišlo do prepira in bi ničesar ne opravil. Zato je hitro napeljal pogovor na trgovino. — Hvalil je Mr. Rupnika in celó Rupnikovo družino kot nekak uvod za svojo prošnjo.

"Tudi jaz sem se odločil, da grem v trgovino! Žena je tudi teh misli!"

"Vi? v trgovino?" vpraša ga začudeno Karol.

"Ali se ti čudno zdi?"

"Da, čudno se mi zdi, ker tega še nikdar omenili niste?"

"Kaj misliš, da se moram jaz do smrti

trpinčiti po tovarnah?"

In Modic je razložil cel načrt, kako si misli, kako bode gospodaril.

"Dobro, oče; če mislite, da bode šlo, pa poskusite! Kdor ničesar ne poskusi, ničesar ne doseže!"

"Prav praviš! Zato bodem poskusil."

"Kdaj pa mislite začeti?"

"Tako! Samo ena težava je." In Modic se je odkašljajal, da bi bil bolj čist glas.

"Tisoč dolarjev potrebujem! Nekaj imava z materjo, pa to treba prve dni vzeti v roko. Mislil sem, Karol, da bi mi ti posodil tisočak za eno leto".

Oba mlada sta se spogledala. Presenečena sta bila. Karol ni vedel, kaj bi odgovoril. Bil je v vidni zadregi. Pogledal je ženo, da bi videl na njenih očeh, kako ona misli. Toda ni se izdala niti z migljajem trepalnic.

"Ali mislite, oče, da pa imam toliko?"

"I, kaj bi ne imel!"

"Dal sem v trgovino Rupnikovo!"

"Dal si, pa še svojemu očetu pomagaj do lepšega kruha!"

Te besede so vplivale. Sin je bil pridobljen.

"Dobro, oče! Kdaj pa hočete?"

"Kakor hitro mogoče!"

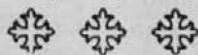
In zmenila sta se, da bode dal takoj jutri.

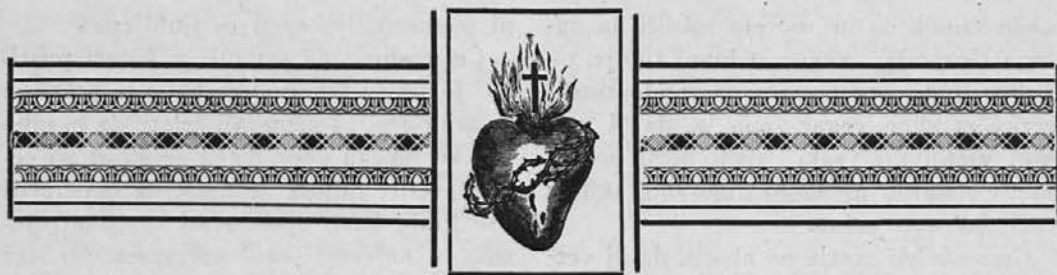
Vesel je hitel stari Modic domov pravit ženi, da je dobro opravil.

In čez tri tedne se je raznesla novica po Washingtonu: stari Modic je kupil saloon na Vine Street. Prve dni se je vse trlo gostov celi dan okrog "bare". Vsakdo je vedel, da ga bode "za dobro srečo en'ga zastonj ruknil".

Tako je postal stari Modic salonar.

(Dalje prih.)

PRIDITE, MOLIMO GA!

Rev. J. Plaznik.

I. POGlavJE.

"Sredi med vami pa stoji, katerega vi ne poznate."

Zveličarja ne poznajo, niti ne ljubijo. Le malo oseb je bilo izvoljenih, da so poznale Jezusa v njegovem skrivnem življenju. Njegova preblašena mati in sveti Jožef sta ga poznala; tudi družina svete Elizabete ga je poznala; poznali so ga tudi sorodniki in prijatelji onih pastirjev, kateri so ga prihiteli molit v betlehemski hlev; drugače pa Jezus ni bil poznan med svetom. Večina Judov je želela videti Odrešenika in ga pričakovala. Imeli so pred očmi le misel, da bo prišel, v dejanju ga pa niso poznali.

Isto je danes z Jezusom, ki prebiva med nami v najsvetejšem zakramentu. Večini ljudstva je neznan, kakor tedaj, ko je bil rojen v Betlehemu. Premnogi pripoznavaajo, da so kristjani, ne poznajo pa svete evharistije, presv. Rešnjega Telesa.

Če bi se vrnil na zemljo sv. Janez Krstnik, bi lahko šel v večino naših cerkev, pokazal na tabernakelj in rekel ljudstvu: "Med vami stoji in vi ga ne poznate." Če bi ga poznali, bi mislili nanj, bi ga obiskali. Tudi sveti Janez evangelist bi danes zapisal iste besede, kakor jih je zapisal v začetku krščanstva: "Med svoje je

prišel in njegovi ga niso sprejeli."

Ne moremo si kaj, da ne bi rekli in reči moramo, da je Jezus nepoznan v zakramentu ljubezni, da je tujec; tudi moramo dodati, da ga mi ne ljubimo.

"Kjer je vaš zaklad, tam bo tudi vaše srce," pravi Jezus. Ali je Jezus v presvetem zakramentu zaklad mnogih src?

Um se navadno ravna po srčnem delovanju. Mati, katero je zapustil sin, mnogokrat misli na sina. Nikoli ga ne pozabi, niti v veselih trenutkih, niti tedaj, kadar žalost tare njeno srce. Zakaj je materino srce pri oddaljenem otroku? Ker ga ljubi.

Ali bi rada vedela, krščanska duša, čeres ljubiš Jezusa v najsvetejšem zakramentu? Pomisli, kolikokrat ti pride na misel čez dan Jezus v najsvetejšem zakramentu. Če se večkrat spomniš na nje, si lahko vesel, ker tvoje srce vtriplje s srcem Jezusovim. Če pa ne — česar Bog obvaruj — če se nikoli ne spomniš božjega gosta v tabernaklu, tedaj ti nerad povem, pa moram, če hočem biti odkrit, da ga ne ljubiš.

Kako malo je ljudi, kateri mislijo na Jezusa v najsvetejšem zakramentu! Kako malo je onih, ki se spomnijo pri svojih vsakdanjih opravkih na Boga ljubezni!

Govore seveda, da moj nauk ni za na-

vadne ljudi, da ne morejo misliti na našega Gospoda, kakor redovni ljudje. — Take ljudi opomnimo na tridentinski cerkveni zbor, čegar želja je, da bi verniki vselej pri vsaki sveti maši prejeli sveto obhajilo ne samo duhovno, ampak tudi zakramentalno.

Če so želeli očetje na zboru, da bi verniki večkrat prejeli sveto obhajilo; da, vselej, kadar so pričujoči pri sveti maši, če je mogoče, ali niso tudi hoteli, da kristjani tudi mislijo na Jezusa, saj včasih?

Že samo misel na ljubezen Jezusovo do ljudi je ganila svetega Frančiška Asiškega, da so ga solze polile. Na vprašanje, zakaj se joka, je odgovorjal: "Ljubezen

ni poznana, ljubezen ni ljubljena!"

Če mislimo na samoto, v kateri pustimo Jezusa v tabernaklu, kako je preziran in zapuščen, bi si morali želeli, da bi imeli tako močan glas, da bi se slišal po cellem svetu; zahoče se nam, da bi naučili vse ljudi, kako spoznavati in ljubiti Jezusa v najsvetejšem zakramentu. Ker nam pa to ni mogoče, zato hočemo marljivo in s premišljevanjem čitati, kar bo Ave Maria pisala redno po tem naslovom. Razširjati hočemo list Ave Maria in z njim spoznavanje in ljubezen do našega največjega dobrotnika in njegove Mater. Božji tujec pa naj nam da k temu potrebne ljubezni!

K. S. K. J.

Kateri katoliški Slovenec ne pozna teh štirih črk? In kateri pa tudi ne ve, kaj pomenjajo za vse ameriške Slovence!

Da, Kranjsko Slovenska Katoliška Jednota praznuje te dni svoj petindvajsetletni jubilej. Petindvajset let je preteklo, odkar so navdušeni naši pionirji narodnega dela zbrali svoje rojake, slovenske delavce okrog sebe in začeli s to prvo jednoto, ki naj bi poskrbela ubogim slovenskim delavcem za bolezen podporo in za smrt sorodnikom, vdovam in otročikom-sirotam podporo.

Peindvajset let že vrši ta organizacija to svoje plemenito delo med nami ameriškimi Slovenci.

Veliko dobrega je storila ta čas! Veliko bede olajšala, veliko solz obrisala, veliko obupnih src potolažila in pokrepila.

Zato je že radi tega dovolj vzroka, da se tega jubileja povešale vsi ameriški Slovenci, da proslave to petindvajsetletnico vsi, brez razločka.

Seveda v prvi vrsti je to dolžnost udov samih.

K.S.K.J. je pa tudi mati vseh naših slovenskih Jednot. Prva podporna organizacija je bila, ki se je ustanovila med ameriškimi Slovenci. Še le potem so nastale druge.

Ponosna je lahko ta organizacija na svoje delo teh petindvajset let. S častjo stoji danes ovenčana med nami. Z vencem velikih zaslug si je okrasila svoje čelo! Zato bodi pozdravljena dična mati našega katoliškega podpornega društvenega življenja!

Mi se ti klanjamo in te pozdravljamo!

Toda, ako imamo vsi Slovenci dovolj vzroka, da se veselimo tega jubileja, imajo še poseben vzrok tega se poveseliti vsi **katoliški** ameriški Slovenci. Da, ti lahko s ponosom danes kažejo na to organizacijo, na ta krasen svoj vspeh in na svojo požrtvovalnost.

Da, kot taki, kot katoliški Jednoti pa mi danes še posebej častitamo in se veselimo njenega slavnostnega dne.

Velike so zasluge, katere ima ta kato-

liška organizacija vzlasti glede te točke med nami ameriški Slovenci!

Očetje te Jednote, kakor so bili Rt. Rev. J. Buh, V. G., Very Rev. Mat. Šavs, dekan, in ranjki Rev. F. S. Šušteršič, poleg svetnih mož rojakov ustanoviteljev, so bili dali tej Jednoti poleg karitativnega dela tudi vzvišeno misijonsko delo. Poleg podpore naj ta Jednota ohranjuje tudi katoliško zavest in katoliško življenje med udi. Zato so ji dali osnovno točko, ki določa, da morejo biti sprejeti in ostati v Jednoti samo strogo katoliški možje in žene.

In krepko in vztrajno je vršila Jednota svojo nalogo skozi 25 let. In radi nje je morala skozi marsikak vihar in boj, da je ostala stanovitna tej svoji nalogi. Vrinili so se namreč v njo tudi člani, ki niso bili "praktični katoličani", ali pa niso ostali "praktični katoliki", so odpadli. In teh se je namnožilo v Jednoto tako, da se je

nekaj časa zdelo skoraj, da se bode Jednota izneverila tej svoji prvotni vzvišeni nalogi. Toda ne! Jednota kot taka je ostala stanovitna, se ni dala omajati, se ni upognila. Zmotili so se tisti nekateri člani, ki so mislili, da so večina. Večina je ostala zvesta in večina je odločno nastopila in katoliški značaj Jednote je bil rešen. In mir se je zopet naselil v Jednoto in šla je krepko dalje po začrtani si poti.

Danes po 25. letih gleda K.S.K. Jednota z veseljem in ponosom na vse to! Z veseljem in zadoščenjem praznuje svoj slavnostni dan.

In mi ji želimo še obilo vspeha in obilo blagoslova tudi za prihodnje, da bi krepko vztrajala na začeti poti, da bi junaško držala svojo zastavo bratske ljubezni skupaj z zastavo križa visoko med nami in vodila še dalje ameriške Slovence.

Živela K.S.K.J.!

ZANIMIVA ŠKUŠNJA.

K.

Ječar W. T. Davies je te dni obhajal svojo 26letnico, odkar opravlja službo ječarja in sicer v oddelku, kjer čakajo smrti hudodelci, ki so bili obsojeni na smrt. Pri sedeminštiridesetih izvršitvah smrtne obsodbe je bil navzoč. Za Chicago Journal je dal ta mož sledečo izjavo:

"Nobenega vprašanja mi obiskovalci ječe večkrat ne stavijo, kakor vprašanje, če gredo obsojenci junaški v smrt? Moj odgovor je, da jih gre 90 odstotkov. Toda ne gredo v smrt junaški, ker so morda pogumni od narave, kakor se pogosto misli, temveč, ker so dobili junaštva od vere, od svojih duhovnikov. Čudno je, da vsak obsojenec na smrt išče tolažbe in srčnosti le od duhovnika svoje vere.

Ko tak siromak vidi, da zanj ni več upanja in se obrne zaupno k duhovniku, tedaj se nekako popolnoma izpremeni. Popolnoma se obrne od posvetnega in misli samo na Boga in na dušo.

V kolikor imam jaz skušnjo, se udajo obupu zadnje uro samo oni, ki so zavrnil duhovnika in so hoteli pokazati, da bodo šli v smrt junaški brez vere in brez duhovnika, ali pa oni, ki so do zadnje minute upali, da bodo dobili pomiloščenje in se za to niso pripravili na smrt.

Spominjam se prav dobro na smrt George E. Jacksa, nadstražnika policije iz Muskegan, Mich. Obsojen je bil k smrti na vešalah radi umora. Vedno se je šalil iz svoje smrtne obsodbe. Ko smo ga opo-

zorili, naj si da poklicati duhovnika, da se pripravi na smrt, postal je divji. Mislil je namreč do zadnjega, da bode pomiloščen. Ko je pa prišel čas, da je moral na morišče, se je tako bal smrti, da kaj takega nisem še nikdar videl.

Peter Niedermayer je drugi slučaj, katerega se spominjam. Ko je prišel duhov-

gious trimmings" — brez verskih našitkov. In res je šel. Toda ni šel, kajti kar je počel zadnje dneve pred smrtjo, je bilo naravnost gnjusno, in tudi njega smo nesli na morišče."

Ta izpoved je velezanimiva, kajti kaže, da ta "verski humbug" — ta "farški business" ni v resnici tako za nič, kakor sle-

Oče, vzemi ta kelih od mene....

nik k njemu, da bi ga pripravil na smrt, začel ga je preklinjati in ga izgnal s surovostjo iz svoje celice. Toda na morišče smo ga morali nesti, ker se je tako tresel po celem životu, da ni mogel hoditi.

Thomas Jennings, zamorec, je napadel belega dekleta in umoril njenega očeta v Washington Heights, je zopet tak zgled. Ko smo mu ponudili duhovnika, rekel je, da hoče iti v večnost "without no reli-

parijo naše ubogo delavstvo naši ta rdeči.

Konda, Kristan, Zavrtnik, etc., kako si razlagate vi to dejstvo, katerega se ne da utajiti?

Pojasnite svojim zaslepljenim žrtvam, zakaj ima v najstrašnejših trenutkih človeškega življenja ravno **vera**, in **samo** vera tolik vpliv na človeško srce in dušo?

Ej, ej, je pač težko tajiti stvari, ki so jasne kot solnčni žarek.

RDEČI IN BELI PRVI MAJ. KATERI?

K.

Prvi maj je zanimiv dan! Ta dan praznuje kot svoj praznik milijone vernih in ljubečih src, ki slave ta dan kot začetek praznika, ki traja celi mesec. Otroci Marijini so to, ki hite v pestri spomladi s prvimi nežnimi cvetkami, s katerimi je obsula rajska pomlad trate in vrtove, tja pred sliko svoje ljubljene matere Marije, kraljice maja in ga ji prineso v dar.

Prvi maj je toraj bel praznik, praznik lilij čistosti, lilij nedolžnosti, kajti preblazena Mati je ideal čistega, svetega, vernega človeškega srca.

Prvi maj je bel praznik vernega srca, ker ta dan slavi praznik Oni, ki je najvzvišenejši vzor vernega srca, vzor zvestobe, gorečnosti in navdušenja za vse ono, kar se imenuje krščanska vera. V Mariji je namreč zapopadena vsa zvesta vera v Boga, vse trdno upanje v Jezusa Kristusa in ves ogenj ljubezni sv. Duha.

Prvi maj je pa tudi rdeč praznik, praznik radikalnega socializma, praznik rdeče barve in vsega, kar ta rdeča zastava predstavlja in pomenja.

Ta dan proslavljajo kot svoj praznik vse vrste nezadovoljnežev, vseh, ki prisegajo pred vsem na uničenje vsake religije, vzlasti krščanstva, vzlasti in pred vsem one cerkve, ki posebno časti in proslavlja Marijo.

"Delavski praznik", pravijo napačno, da je prvi maj. Zakaj naj je delavski, ne vemo, kajti morda niti 75 odstotkov delavstva ne praznuje tega dne v resnici rdečega, temveč kot belega.

Da, dan človeškega napuha, dan one zastave je, katero je dvignil že v raju Lucifer in ž njim vsi hudobni angelji, ko so zaklicali "Non serviam!" — ne bom služil!

* * *

Bolj kakor kak prvi maj bode pa tudi kak v obeh taborih letošnji prvi maj. Saj so zabesnele vse trume za to rdečo zastavo v posebnem srdu in vzlasti za letos napovedale odločilen naskok za prvenstvo sveta.

Bolj kakor prvi maj bode pa tudi katoliška cerkev klicala svoje otroke k Mariji, pred šmarnični oltar iskat in prosit pomoči in rešitve svetu, prosit usmiljenja pri Jezusu.

Slovenski delavec, kateremu klicu bo deš sledil? Katerega poslušal? — Na prosto voljo ti je dano. Bog, ljubitelj človeške slobode, ti je dal na prosto voljo, da se odločiš sam.

Med nami Slovenci ste ponosno prav kar obe zastavi visoko dvignjeni. Jasno

je pred očmi vsakega Slovenca, kaj pomenja prva, kaj pomenja druga.

* * *

Bolj kakor kdaj preje v zgodovini, se je v sedanji vojski pokazalo, se kaže sedaj po vojski, kaj pomenja križ, vera za človeštvo in kaj je človek brez vere, kam zabrede človeški rod, ako pusti pot resnice, pot naukov, ki se imenujejo krščanstvo. Ni treba biti verski fanatik, ni treba biti doktor modroslovja ali bogoslovja; navaden razum zadostuje, da vsakdo lahko vidi jasno in čisto, kaj je bela zastava, kaj pomenja za človeško srce, za ves človeški rod.

Bolj kakor kdaj preje v zgodovini se pa kaže tudi rdeča zastava krvi — zastava rdečega maja. Vzlasti ubogo Slovanstvo, kot nesrečna žrtev židovstva in nemštva, strašno čuti na sebi in bode najbrže za prihodnjih tisoč let čutilo, kako strašno je prokletstvo te zastave. Potoki prelite nedolžne slovanske krvi, potoki obupnih solza, morje obupnih vzdihov, ki so se izvili iz milijon nesrečnih žrtev, obupen krik umirajočih za lakoto in bedo, ki pretresa to solzno dolino, — vse to mora odpreti oči vsakemu, kdor hoče videti, kaj je rdeča zastava, kaj prinaša in kako strašno gorje pomenja.

Poskušati hočejo svetovni prevrat, to baje ta zastava pomenja. Slovensko delavstvo, pogled ubogo rusko delavstvo, čuj njih obupen krik, ko poginjajo pod noži lastnih so-proletarcev, glej njih solze, glej njih prelito kri...

"Socijalizem, svetovni prevrat, to je edina rešitev za delavstvo! Praznujte rdeči maj! Proč z belim majem!" kličejo ti za letošnji prvi maj.

Slovensko delavstvo, ali res vrjameš, da mora teči tvoja kri, da morajo milijo-

ni izmed tvojih vrst preletiti kri, da moraš ti sam dati kri, predno — bodo prišli boljše časi? Ali res ni med ljudmi človeških sredstev v dosego tvojih pravic. Se mora človek res preje spremeniti v divjaka, v krvoločno zver — da se doseže to, kar se imenuje pravica? Vzlasti danes? Pri sedanjih demokratskih časih?

Če hočeš vrjeti, le vrjemi. Če pa pamet vprašaš, ti bode pa najbrže povedala nekaj drugega.

"Proč z belo zastavo — vere, to je zna manje sužnosti", ti kriče.

Jeli to res? Kdo te pa sili, da veruj? — Kdo te pa sili, da moraš verovati? Ima vera Trotzkyje? Lenine? Ima kanone? Ima ječe? (Izvemši v kakih rdečih romanih.)

* * *

Zato, Slovenec Ave Maria te vabi na belo proslavitev belega prvega maja. Vabi te k materi Mariji. Kaže ti v tvojih težavah, v tvojem grenkem trpljenju, pri tvojih objokanih očeh na Mater, kakor otročičku v stiski: "Brat moj, pojdi k materi! Tam se zjokaj! Tam išči tolažbe, tam išči pomoči! Za svoje pravice se pa bori s poštenimi, človeškimi sredstvi. Pri volitvah, organizacijah itd.

Rdeči listi te vabijo k rdeči proslavitvi rdečega, prvega maja! Vabijo te, da priimi v roke nož, revolver. Vrzi od sebe vsak človeški čut. "Sovraži! sovraži! Mori! Kolji!" ti kličejo.

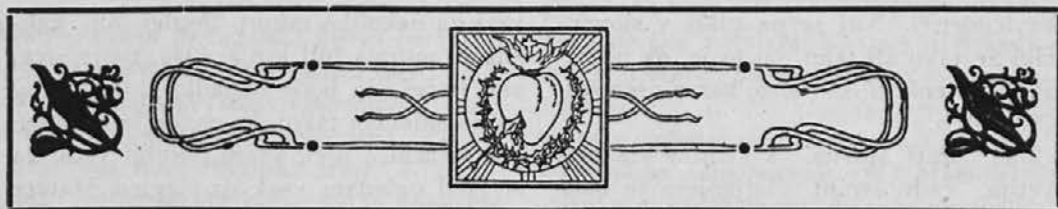
Komu bodeš sledil?

Prost si! Svoboden si!

Komu hočeš?

Vendar predno se odločiš — dobro premisli, dobro preglej na lastne oči, vprašaj skušnjo onih, ki so skusili, ali še skušajo na sebi eno ali drugo.

ŠMARNICE.

I. DAN.

Lepi mesec majnik! Vsako leto pride, pa nas vsako leto zveseli.

Zveseli nas s svojo krasno pisano cvetlično obleko, v katero zagrne celo naravo.

Zveseli nas pa pred vsem s svojo lepo šmarniško pobožnostjo.

Veliko majev si že obhajal v svojem življenju, pa te vendar zveseli vsako leto. Tudi letošnjega si se zveselil, kaj ne? Da, letošnjega bolj kakor kdaj preje drugega. Prenehalo je svetovno prelivanje človeške krvi in nič ni letošnje pomladno cvetje okropljeno s krvjo, kakor štirje pred tim. Ali se ne boš toraj tudi letos spomnil šmarniškega oltarja? Ne boš tudi letošnji mesec maj posvetil svoji nebeški Materi Mariji, kraljici miru?

Da! Bolj kakor kedaj preje se bomo letos zbirali okrog svoje Matere in jo častili z malimi vsakdanjimi pobožnostmi.

V čem pa bode obstala naša letošnja majeva pobožnost?

Čas miru po taki strašni vojski, kakoršno smo ravno prestali, treba da porabimo za to, da popravimo vse, kar je vojska pokvarila. Opustošene vasi in mesta se bodo nazaj pozidala, razrušene ceste nazaj speljale, razdrte cerkve nazaj postavile, razorano in uničeno polja se na novo obdelala.

Da, vse bode treba popraviti, na novo

pozidati, na novo urediti. Čas prenovljenja, popravila je.

Pri tem ponovljenju in popravilu pa ne pozabimo, da je ta vojska več ali manj marsikaj podrla, uničila, razrušila tudi v — naših srcih, v našem poštenem krščanskem življenju.

Ali bomo to pustili porušeno? v razvalinah? neprenovljeno? nepopravljeno?

Ne!

“Že slavčki žvrgolijo” zopet in spet kliče nas venčani maj... k Mariji!

Da, tja bomo šli letos! K Materi bomo šli za letošnje šmarnice in celi mesec porabili za — rekonstrukcijo našega duhovnega življenja, za prenovljenje našega krščanskega življenja in mišljenja, za prenovljenje našega srca. Krasno “hišo božjo” bomo nazaj pozidali v svojem srcu. Toda po katerem načrtu bomo vršili to delo?

Po Materinem.

“Podoba pravice prosi za nas,” molimo tako pogosto pri litanijah.

Ta klic k Mariji v litanijah je jako slabo prestavljen v slovenščino in je čudno, da pri zadnji popravi cerkvenih molitev niso na to mislili.

Ta vzdih se glasi v latinščini: “Speculum justitiae”. Nemec pravi: “Du Spiegel der Gerechtigkeit”. Slovak pravi “Zrkadlo spravedlnosti”. Zato bi se moral ta vzdih glasiti v slovenščini: “Ogledalo

pravičnosti". Naj se pa glasi v slovenščini že tako ali tako, jasno je, da pomenja v slovenščini samo to, kar v vseh drugih jezikih.

Da! Mati Marija, s svojim krasnim svetim, čednostnim življenjem je naše najboljše ogledalo, kamor se mora vsak katoliški kristjan pogosto ogledovati in potem temu primerno urejevati svoje življenje, ako hoče biti pravičen — Bogu dopadljiv.

Zato, kristjan, vzemi za letošnje šmarnice v roke to krasno "Ogledalo pravičnosti", ali "Podobo pravice" vsaki dan

vsaj za nekoliko minut. Poglej tam, kakšna bi morala biti tvoja duša, tvoje srce, ako hočeš, da bode dopadla Bogu! Da, trdno sklenem takoj danes, da bom letošnje šmarnice pred vsem porabil v to, da si živo ogledam vsak dan zgled Matere Marije, da bodem po njenem zgledu tudi jaz uravnal svoje življenje!

Marija, Kraljica Maja, Kraljica Miru, pomagaj mi ta mesec, da bom vestno in stanovitno spolnoval ta svoj sklep. Pomagaj mi, saj veš, da sem sam tako slab, omahljiv in nestanovit.

II. DAN.

"Ogledalo pravičnosti." — "Podoba pravice", molimo pri vsakih lavretanskih litanijah.

Kristjan moj, si že kdaj pomislil, kaj pomenja za te ta vzdih k Mariji? Si ga razumel?

Sv. Stanislav, ta angelski mladenič, ki je tako zvesto preživel svoja mlada leta, da je v 23. letu umrl kot nedolžni, čisti angelj, je ta vzdih posebno dobro razumel.

Njegov učitelj je namreč opazil, kako Stanislav pogosto potegne iz žepa malo svetlo stvar, jo za trenotek pazno od vseh strani ogleduje, potem pa zopet hitro stisne nazaj v žep. Stvar je izgledala kakor malo ogledalce. Učitelju seveda to ni bilo ljubo. Mlad človek, ki se prevečkrat ogleduje v ogledalu, kaže, da je napuhnen, da se zaveda svoje lepote obraza, da je toraj pohujšan.

Ko je nekoč Stanislav med podukom zopet potegnil to "ogledalo" iz žepa in se "vanj" ogledal, poklical ga je učitelj hitro in zahteval, da mu pokaže kaj ima.

Stanislav je zardel.

Učitelj se je že pripravljaj, da bode naredil ostro pridigo "prevzetnemu mladeniču".

Stanislav seže v žep in mu ga da.

Učitelj se začudi presenečen.

"Kaj je to?"

"Moje ogledalo", odgovori mladenič mirno.

"To je slika Marijina!"

"Da! Toda za me je to ogledalo, kamor se pogosto ogledam, da vidim, če je moje življenje kaj podobno njenemu."

Kako primerno!

Otrok najraje posnema zgled svojih starišev, zlasti matere. Mati mu je vzvišenejša oseba, ko vsi drugi ljudje. Kar mu ona pove, vse vrjame, ker ve, da ga mati ne bode prevarila. Če bi ga cel svet nalagal, mati mu bode povedala resnico.

Kar vidi, da Mati stori, to se mu dopade, to ga vabi in mika, da vleče, da tudi sam rad stori, ker, kar mati stori, mora biti že dobro in prav.

Ti si, otrok Marijin, ali ne? Ali ni Marija tvoja Mati? Ali te ni učila tvoja ranjka mati že v zgodnji mladosti, da je Marija tvoja prava Mati? Ali ti ni že v zgodnji mladosti stiskala tvoja mati v roke podobo Marijino kot ogledalo pravičnosti, da bi se ti v tvojem celem življenju pogosto ogledoval v tem ogledalu, uravnal po njem svoje življenje, svoje de-

lovanje, svoje mišljenje, svoje čutenje? da bi ti v tem ogledalu vzlasti hitro opazil vsak madež, vsako umazanost, vsak prah, ki bi se prejel tvojega srca?

Da, brat moj, Marijina slika, Marijin zgled, življenje Marijino je za vsakega človeka najlepše, najjasnejše, najbolj čisto, pa tudi najzanesljivejše ogledalo. O, ko bi se pogosto ogledovali v tem ogledalu! Kako vse lepša bi bila naša duša! Kako vse srečnejše bi bilo naše srce! Kako vse boljše naše življenje!

Ali ne boš v celem svojem življenju vedno nosil v svojem srcu to “ogledalo pravičnosti” in se pogosto, pogosto v njim ne ogledoval?

Da, posnemati hočem zgled Marijin!

Pri vsakem dejanju hočem pomisliti, če je to primerno tej sliki, katero mi kaže to ogledalo.

Pogosto se pa hočem ogledovati v tem ogledalu, da bom spoznal svoje napake, grehe, pomanjkljivosti in slabosti, da popoljšam svoje življenje.

III. DAN.

Besede mičejo, zgledi vlečejo, pravi lepo narodni pregovor.

Kakor magnet potegne nase košček železa, tako potegne zgled nase naše srce.

“S svetimi bodeš sam svet, s pokvarjenimi bodeš sam pokvarjen”, pravi sv. pismo.

Da, kako mogočno vpliva slab zgled na vsako mlado srce. Otrok, ako vidi slabe zgledne okrog sebe, potegnejo ga ti slabi zgledi za seboj na slabo. Nasprotno pa, ako je imel človek v svoji mladosti v domači hiši lepe zgledne, ki so ga vabili k posnemanju, kako mogočno so ti zgledi vplivati na njegovo srce! Utisnili so se mu za celo življenje neizbrisno v celo njegovo življenje.

Vzlasti mogočno pa vpljiva na človeško srce zgled matere.

Dobra mati, pobožna mati, kolik blagoslov za vsakega otroka! Kako globoko v njegovo življenje se mu vtisne njen zgled in kako mogočno vpliva na tek celega njegovega življenja.

Kje je lepši, kje je jasnejši, kje svetlejši zgled za vsakega človeka na svetu, kakor ravno Mati Marija, ogledalo pravičnosti.

Ti hočeš biti otrok Marijin, kaj ne? Ti

praviš, da imaš rad Marijo. Dobro! Prva tvoja dolžnost je, da poznaš to dobro Mater, da poznaš njeno življenje, njen zgled.

Kajti le, ako boš dobro poznal to “ogledalo pravičnosti”, ako bode to “ogledalo” pred tvojimi dušnimi očmi jasno in določno, potem bode imel ta zgled šele moč do tvojega srca, da ga bode potegnil za seboj v lepo, krščansko in čednostno življenje.

Za to je pa kakor nalašč mesec maj! Lepe šmarnice so lepa šola poznavanja. Ta slika Marijina sredi lepih pisanih, prijetno duhtečih cvetlic, ki tako lepo pred očujejo lepe čednosti, kako lepa šola je to za te!

Ali ne boš takoj v začetku meseca maja naredil trdni sklep: letošnje šmarnice bodo zame kakor nekaj podučni tečaj, ko bom vsak dan, vsak večer prišel v šolo k moji Materi Mariji, da bom videl njen zgled in po njenem zgledu uravnaval svoje življenje, svoje mišljenje.

Po srcu svoje nebeške matere, hočem upodobiti tudi svoje srce.

Mati Marija, vzemi me za ta mesec v svojo šolo, da se učim na tvojem zgledu poštenega krščanskega življenja.

IV. DAN.

Najlepša cvetka čednosti v vrtu srca preblažene naše Matere Marije je rdeča vrtnica ljubezni do Boga.

"Ljubi Gospoda, svojega Boga" je prva in največja zapoved, katero je dal Stvarnik človeškemu srcu. "V tej zapovedi so vsi preroki in ves nauk." Zato, "kdor ne ljubi, je v smrti", kajti "Bog je ljubezen."

Druge nezmerne in brezštevilne stvari božje morajo služiti svojemu Stvarniku, kakor služi orodje mojstru. One nimajo srca in ne razuma.

Človek je ustvarjen po božji podobi. Človek je otrok božji, je v svojemu Bogu to, kar je sin v svojemu očetu. Zato je učil Gospod Jezus svoje učence moliti rekoč: "Kadar molite, recite: "Oče naš, kateri si v nebesih".

Zato zahteva Bog od človeka pred vsem glavno ljubezen: "Sin, daj mi svoje srce!"

In kdor nima te ljubezni, ni božji in ne bode nikdar videl ali vžival Boga, ki je ljubezen.

Zato pa si dobil na pot življenja od svoje matere katoliške cerkve glavno naročilo, da spolnuješ to zapoved. Ko so te namreč prinesli h krstu kot dete, vprašal te je duhovnik najprej: "Kaj želiš?" Botri so odgovorili: "Sv. vero!" — "In sv. vera, kaj ti da?" — Odgovor: "Večno življenje!" — In tedaj je duhovnik rekel: "Ako hočeš iti v življenje, izpolnij ti-le dve zapovedi: "Ljubi Gospoda svojega Boga..."

Ni bilo pa na svetu še srca, katero bi tako čisto, tako goreče in tako sveto lju-

bilo svojega Boga, kakor ravno presv. Srce Marijino, ki je bilo neomadeževano od prvega udarca svojega.

Že kot malo deklico gnala jo je ta ljubezen v tempelj, da se je tam posvetila popolnoma službi tega svojega ljubljencea.

Ko je sprejela veselo naznanilo, da bo de Mati Mesijeva, kako lepo se je pokazala njena ljubezen do Boga! Kako krasen je spev, katerega je zapela v hvalo svojemu Bogu.

In v svojim trpljenju, kako junaška je bila ta ljubezen! V najhujših urah je stala junaška, neupognjena in žrtvovala iz ljubezni do Boga.

In njena smrt, bila je samo veliko koprnenje po Bogu.

Da, celo njeno življenje ni bilo drugega, kakor ljubezen do Boga izvrševana v dejanju, v resnici.

Človek, kakšna je tvoja ljubezen do Boga? Tudi tebi je dal Stvarnik srce, da ga ljubiš in mu iz ljubezni služiš. — Da si tako mlačen v službah božjih, v prejemanju sv. zakramentov, da tako slabo spolnuješ svoje stanovske dolžnosti, da tolikokrat padeš v grehe — ali ni to vzrok, ker ti manjka te ljubezni? Ljubezen se pozna v zvestobi, se pozna v žrtvah, se pozna v težavah. Premisli sebe! Skleni trdno, da se hočeš po Marijinem zgledu prizadevati za to čednost, da bode tvoje srce vedno bolj in bolj ljubilo dobrega Boga.

Če hočeš biti toraj pravi Marijin otrok, bodi ji podoben pred vsem v tej čednosti: "Ljubi Gospoda, svojega Boga."

V. DAN.

Druga rožica čednosti, katera tako lepo duhti v življenju naše Matere Marije, je

ljubezen do bližnjega. Na istem stebelu raste ta cvetka kakor ljubezen do Boga.

Ozko je združena z njo, tako da kjer je ena, je gotovo druga, kjer ni ene, tudi ni druge.

Tako je gospod Jezus sam povedal: “Druga je pa tej jednaka, ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe.”

Kako lepo se sveti ta čednost v Marijinem življenju! Kakor mična zvezdica v tihi vedri noči miglja nam nasproti in nas vabi k posnemanju.

Ko je sprejela na-se čast, pa tudi težo božjega Materinstva, ali ga ni sprejela največ, ko je izvedela, da s tem pomaga svetu? Ker bo ta njen sin Odrešenik sveta, ki bode prišel, da izveliča in odreši človeški rod? da je ona tista žena, ki bode “kači” glavo strla?

Kaj lepo se je pokazala njena ljubezen do bližnjega takoj, ko je gospod Jezus prvič javno nastopil. Na njeno priprošnjo je namreč Gospod storil prvi čudež in sicer pred časom. “Moja ura še ni prišla”, jo je sicer zavrnil, da bi ji pokazal jasno, da stori prvi čudež samo radi nje, samo na njeno priprošnjo.

In kako hitro je opazila zadrego ženi in neveste. Težko, če je to opazil kdo med svati, še celo starašina ne, ki bi vendar moral pred vsem na to paziti. Marija je to opazila in — pomagala.

In odkar je postala naša mati, od kar je testaméntarično nas dobila v svojo materino skrb, kako mogočna je ta ljubezen.

Koliko solza je že obrisala, koliko bede olajšala. Ali ni vsaka njena cerkvena, vsak nje oltar vir milosti za nas kristjane?

Ljubezen do bližnjega je naša dolžnost. Vsi smo otroci enega Očeta, torej bratje in sestre med seboj. “Otročiči moji, govori Gospod Jezus pri zadnji večerji, “novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj”.

O, kako potrebna je ta čednost sedanjemu svetu. Bolj kakor kdaj preje, je svet pozabil na to čednost. Sebičnost prevladuje. Vsak skuša postaviti sebe, svoje lastne koristi za začetek in konec vsega svojega delovanja in mišljenja. Krvi se je prelilo na potoke prav pred našimi očmi in se je še prelivala. “Ako je kdo na poti tvoje sreči namišljeni ali resnični, ubij ga!” to je klic sveta. To je moderna ljubezen do bližnjega.

Zato, o svet, pojdi k svoji materi Mariji učiti se ljubezni do bližnjega! Na svetu bode lepo živeti le, ako bomo drug drugega ljubili, drug drugega pravice spoštovali, drug drugemu pomagali in drug drugemu skušali lajšati težko življenje.

Trdno sklenem danes večer, da se hočem prizadevati nasledovati v ljubezni do bližnjega lepi zgled nebeške matere Marije.

Marija, pomagaj mi, da to dosežem.

VI. DAN.

Prepotrebna je čednost ljubezni do bližnjega, smo premišljevali včeraj. In krasen zgled nam je v tem v zlasti naša Mati Marija.

Ljubezen do bližnjega se pa zlasti lepo kaže v potrpežljivosti s slabostmi bližnjega.

Preblažena naša Mati nam je v tem zopet krasen zgled, ki nas tako vabi k posnemanju.

Kako brezsrčno sta bila Jožef in Marija zavrnjena v Betlehemu, ko sta iskala v poznem večeru prenočišča. Vedela je presveta Mati za skrivnost rojstva Gospodovega v oni noči. Kako rada bi bila dobila primerne prenočišča. Toda ne! Kjer sta potrkala, sta bila zavrnjena. — Brez godrnjanja sta odšla v revni hlevček poleg Betlehema, da tam prenočita.

Kako je moralo boleti srce Marijo, ma-

ter Jezusovo, ko je hodila za njim, po njegovih misijonskih potih. pa je videla. kako mu nehvaležni Judje vso ljubezen, vso skrb, vso dobroto povračujejo z nehvaležnostjo. Kako mu nasprotujejo! Kako ga preganjajo! Kako ga celo iščejo umoriti. Kako je to moralo boleti njeno materino srce.

Toda, kakor sin Jezus, tako je mati Marija to voljno trpela in darovala Bogu. Kakor Jezus, je rada prenašala vso to nehvaležnost, to nestanovitnost, to spremenljivost ljudstva.

Na težko poskušnjo je bila dana njena ljubezen do bližnjega ob času trpljenja in smrti sina Jezusa.

Kaj je storilo ž njim nesrečno, nehvaležno ljudstvo? Za vse dobrote ga je izdalo v smrt in zahtevalo njegovo križanje. In na križevem potu nobenega sočutja od nikoder! Samo sovraštvo, samo satanska zloba. In še na križu visečega niso pustili. Umirajočega so kleli in zasramovali.

Vse to je videla Mati in kako grenko je bilo trpljenje njenega materinega srca. Vendar — trpela je s sinom za bližnjega,

za ljudi, za one nehvaležne ljudi, ki so Jezusa izdali in križali.

Kako krasen in kako jasen izgled za nas.

Kako smo pa mi hitro nepotrpežljivi s slabostmi bližnjega! Kako hitro nas vse jezi, kar se nam na našem bližnjim ne dopade! Kako se skušamo hitro zmaščevati nad njim, ako nam kdo kaj žalega stori!

In vendar pravimo, da smo kristjani!

O, bodimo odpustljivi! Radi odpuščajmo onim, ki so nas razžalili! Kakor naša Mati, bodimo potrpežljivi s slabostmi svojega bližnjega. Ne pozabimo, da imamo tudi mi svoje slabosti, katerih mi sami ne vidimo, s katerimi pa morajo biti potrpežljivi oni, ki z nami skupaj živijo!

Otročiči, ljubite se med seboj z odpustljivo ljubeznijo! nam kliče zgled Marijin.

Ali ne boš sklenil nocoj, otrok Marijin, da boš skušal v svojim prihodnjem življenju posnemati ta lep zgled Marijin?

Da, to hočem, če bode tudi težko. — Mati, pomagaj mi!

VII. DAN.

Ljubezen je zvesta, je stanovitna. Ta znak je posebno lasten pravi ljubezni. Katera ljubezen ni zvesta, katera ljubezen se pogasi pri vsaki težavi, katera ne prestopi nobene preskušnje — ni prava ljubezen.

Preblašene Device Marije srce je gorelo goreče in plamteče ljubezni do Boga. Da je bila pa ta ljubezen prava, se je pokazalo vzlasti v grenkih poskušnjah njenega življenja.

Angelj iz nebes je prišel in je naznanil, da bo ona tista izvoljena "žena, ki bode kači glavo strla". In postala je Mati božja. Sv. Jožef tega ni vedel. Bil je žalosten in — zapustiti jo je hotel. Grenke so bile

ure poskušnje. Vendar je vztrajala, trpela in ljubila.

Sin je bil rojen. Toda komaj so odpeli angelji svojo "Gloria", odšli pastirji, odšli trije modri, že prihaja sovražnik — Herod. "Vstani in beži v Egipt", je dobil sv. Jožef ukaz. Kako grenka poskušnja! V tako daljno tujino! Vendar Mati je bežala z Jezusom, trpela in ljubila.

V času triletnega učenja, kolikrat je bila preskušana njena ljubezen. Vzlasti pa še na veliki petek. In vendar! V tem morju trpljenja in bolečin, ali ni vztrajalo Marijino srce v ljubezni? Da, kakor zlato v ognju, tako se je čistila ta njena ljubezen v vsem tem trpljenju. "Mnoge

vode težav in poskušenj niso mogle pogasiti njene ljubezni.”

Da, kako krasen zgled stanovitne ljubezni!

Kako vse drugačno je naše srce!

Stanovitne in zveste ljubezni zahtevamo mi od svojih ljubiteljev. Kdor nas ne ljubi stanovitno, kdor nas ljubi samo sem pa tja, ko pa smo v težavah, ko smo v potrebi, ko treba nas braniti proti sovražniku, ko ljubezen od nas zahteva žrtve, tedaj nas pa zapusti — take ljubezni nočemo. O taki ljubezni pravimo, da je hinavska. Tako ljubezen zametujemo in preziramo.

Stanovitno ljubezen je imela Mati Marija. Posnemali so jo sv. mučenci, ki so raje dali kri, kot postali nezvesti v ljubezni.

Ti pa, o človeško nestalno srce, kako slabo, nezvesto ljubiš svojega Boga! Praviš, da ljubiš svojega Boga. Pa pride mala skušnjava, malo poželenje, — pa ta

koj pustiš Boga in greš s poželjenjem proti Bogu. Malo žrtev zahteva tvoja ljubezen, žrtev v pol ure, eno uro spanja v nedeljo zjutraj, pol ure prostega časa v nedeljo popoldne, zvečer, pa pustiš Boga. Mal darček zahteva od tebe tvoja ljubezen do Boga za hišo božjo, za častnike, ki branijo njegovo čast — pa — kako rad se izgovoriš, da nimaš, da ne moreš. — Malo besedico v obrambo tvoje vere, tvojega Boga zahteva tvoja ljubezen do Boga, pa, kako je težko izgovoriš, raje molčiš, morda se še celo sam pridružiš zasramovalcem, napadalcem njegovim.

O, srce, nauči se od Matere Marije stanovitne, zveste ljubezni do Boga! Dokler take ljubezni nimaš, si nič! Vsa tvoja ljubezen ni prava ljubezen, je hinavska ljubezen.

O, Mati Marija, po tvojem zgledu si hočem prizadevati, da bode tudi moja ljubezen do Boga stanovitna!

VIII. DAN.

Ljubezen se pokaže v zvestobi, smo sinoči premišljevali. Toda še bolj se pokaže prava ljubezen v žrtvah. Kdor koga ljubi, bi vse dal, vse žrtvoval, da bi svojemu ljubljencu pokazal svojo ljubezen. Nobena žrtev ni prevelika, noben dar predragocen, nobena usluga pretežka, da bi se je prava ljubezen zbala.

Mati ljubi svoje dete s pravo ljubeznijo. Kaj vsega ne stori v tej ljubezni? Kako sladko so ji vse žrtve za dete, vse delo, vse trpljenje. Vse bi dala, vse storila, vse žrtvovala, samo da bi pokazala svojo ljubezen do deteta.

Tako ljubezen do Boga je imela preblazena Devica Marija! Ali ni že kot mala deklica žrtvovala vse, da bi pokazala, kako ljubi svojega Boga? Ali ni zapustila svoje stariše in šla v tempelj žrtvovat se za Boga. In v času, ko je postala Mati

božja, pa dokler ni spremila svojega sina v grob, ali ni bilo vse to njeno življenje samo žrtev ljubezni do Boga? Ali ni bil skoraj vsak trenutek teh let vsak za-se žrtev posebej, žrtev iz ljubezni?

Ko je stala pod križem svojega sina, gledala te strašne smrtne boje sina, ali ni bila to strašna žrtev tudi za njo, za njeno materino srce? In sv. pismo pravi o njej, da je “stala pod križem”. Da, stala je kot junakinja ljubezni in radovoljno trpela, radovoljno se žrtvovala za svojega ljubljenelega Boga. “Zgodi se tvoja volja!” je govorila tudi ona v teh strašnih trenutkih.

Tako ljubezen zahtevamo tudi mi od svojih ljubiteljev.

Kdor ni pripravljen za nas prinesti tudi kake žrtve, tega mi nimamo za pravega prijatelja.

Kdor nima take ljubezni do Boga, tudi Bog tega ne more imenovati svojega prijatelja, tak ne ljubi Boga v resnici.

Človek, premisli nekoliko svojo ljubezen do Boga in jo primerjaj z Marijino ljubeznijo.

Si tudi ti pripravljen žrtvovati se za svojega Boga?—Pomisli samo svojo ljubezen do kake osebe! Pomisli, koliko si pripravljen tam prinesiti žrtev.

Je tudi tvoja ljubezen do Boga toliko?

Kako pogosto ima Gospod vse polno ljubiteljev, dokler ne zahteva kake žrtve od njih. Dokler jim gre vse gladko, dokler

se ta ljubezen pojavlja samo na jeziku, samo z besedami, samo v občutkih, tako dolgo ljubijo svojega Boga. Kakor hitro pa treba to ljubezen podpreti z dokazi, v žrtvah, — pa te ljubezni ni več.

Je tvoja ljubezen taka?

O, potem, hitro v šolo k Materi Mariji! Pojdi tja in se nauči, kakšna je prava ljubezen. Skleni danes, da si boš skušal pridobiti tako ljubezen do Boga, ki se ne bode strašila nobene žrtve, nobenega daru.

Vse za Boga!

IX. DAN.

Ljubezni je pa še nekaj posebnega lastno — boji se ljubljence razžaliti.

"Kdor me ljubi, bode spolnoval moje zapovedi", govori Gospod.

Da vzamemo zopet primeru otrokove ljubezni do matere, pomisli, ali otrok ljubi svoje stariše, ako jih žali, ako jih ne uboga? Kolikor bolj zvesto in verno spolnuje otrok voljo svoje matere, je to znamenje, da jo toliko bolj ljubi.

Greh je razžaljenje božje! Greh storimo, ako prelomimo božjo postavo. Ako nočemo storiti tega, kar Bog zapoveduje, ali, ako nalašč storimo, kar Bog prepoveduje.

Katero bitje pa je bilo še kdaj na svetu vestnejše v spolnovanju volje božje, kakor preblažena Devica Marija! Marijo imenujemo prečisto Devico, kajti njeno srce, njena duša ni bila nikdar omadeževana z nobenim, niti najmanjšim grehom. Spočeta brez madeža, prečisto rojena, je ostala čista in presveta, brez greha celo svoje življenje. Vsaj je ona tista izvoljena najčistejša duša, ki je stopila tudi telesno v sorodstvo z najsvetejšim Bogom.

Zato jo najdemo tako lepega življenja, že v njeni nežni mladosti. Njeno srce je tako plamtelo ognja ljubezni, da kak

greh, če tudi najmanjši, ni mogel oskruniti tega srca. Njena ljubezen bi ne dovolila in bi ne prenesla nobenega niti najmanjšega razžaljenja božjega.

Ko je izvedela, da je odločena, da bode mati božja, takoj je vprašala prestrašeno: "Kako se bode to zgodilo, ko moža ne spoznam." In še le, ko je izvedela, da se bode to zgodilo na skrivnostni božanski način, izgovorila je besede: "Glej, dekla sem Gospodova zgodi se mi po tvoji besedi."

Greh je razžaljenje božje. Greh je pa tudi največje hudo na svetu. Vse, kar je hudega na svetu, je ali greh samo po sebi, ali pa nasledek greha. Premisli vse, kar imenuješ hudo, slabo in bodeš videl potrjeno resnico teh besedi.

Kako malo smo v tem podobni svoji materi Mariji mi, njeni otroci. O, kako daleč smo oddaljeni od njene čiste brezgrešne duše! O, kako malo se pa bojimo greha mi! Ne samo, da se malo ali nič ne zmenimo za male grehe, temveč kako malo se bojimo razžaliti svojega dobrega Boga s smrtnimi grehi! Kako hitro nas premoti skušnjava, poželjenje, slaba tovaršija, da pademo, da padamo in pada-

mo v grehe. In vendar je že samo en greh strašno razžaljenje božje! Premisli to, o človek! Premisli hudobijo enega greha in

potem seštej vse smrtne grehe svojega življenja! — O, Mati Marija, pomagaj mi, da ne bom več storil smrtnega greha!

X. DAN.

Greh je razžaljenje božje, zato se ga je preblažena Devica, naša Mati Marija varovala in obvarovala celo svoje življenje.

Greh je pa tudi, kateri je povzročil Materi Mariji vse njeno trpljenje, kajti radi greha človekovega se je učlovečil Sin božji in prišel za ta greh zadostit.

Zato, če je kdo prav spoznal težo razžaljenja božjega, katerega povzroči greh, če je kdo prav zapopadel, kako strašno odgovornost torej naklada greh na človeško dušo, bila je to preblažena Devica Marija. Če nobena Jeruzalemskih žena pri osmi postaji križevega pota ni razumela pomena Jezusovih besedi: “Jokajte nad seboj... zakaj če se to godi na svezem lesu, kaj se bode godilo še le na suhim”, bila je to Marija. Če greh toliko zadoščenje, tako težko in strašno, zahteva od Sina božjega samega, ki nosi tuje grehe, kaj bode še le z dušo samo, ki jih stori.

Da, človek, pomisli samo to-le: Imaš človeka, za katerega si že veliko dobrega storil, veliko žrtev doprinesel, veliko mu dobrega storil. Toda ta človek ti je nehvaležen. Za vse te tvoje dobrote te še žali, prezira, se druži s tvojimi sovražniki. Ali te ne bo bolelo? Da, kaj rade se za svetijo solze v očeh ob taki priliki, kajti ni je večje srčne bolečine, kakor je nehvaležnost od ljubljene osebe. “Ako bi

me moj sovražnik preklinjal”, pravi prerok, “bi me ne bolelo. Toda, ko me pa ti, moj prijatelj... me pa boli”.

Kdo ti je večji dobronik, kakor tvoj Bog? Kdo ti je storil več dobrega, kakor On? Kdo te še danes obsipa z dobrotami, da bi si pridobil tvojo ljubezen? Ali ne zopet tvoj Bog? Pomisli in seštej vse nje gove dobrote! Pomisli, kaj je vse storil, da bi te osrečil! Pomisli zlasti na sveti križ! Poglej te rane na telesu Sina božjega Jezusa! Pomisli strašne muke treh ur na križu! Poglej to odprto srce! Če ti vse to še ni dosti, poglej na tabernakelj, kjer On živi zaničevan, preziran, zapuščen — iz ljubezni do Tebe! Kjer prinaša dan na dan, da trenotek za trenotkom, vedno nove in nove žrtve za to, nove in nove dokaze ljubezni do tebe.

In ti pa?

Greh je neskončno razžaljenje božje, ker so njegove dobrote do tebe neskončne in ker je tvoja nehvaležnost do njega neskončna.

In ti še hočeš delati greh? Ti še hočeš žaliti svojega Boga!

Ne, ne! Otrok Marijin, nauči se danes od svoje Matere sovražiti greh! Bati se Boga! Biti mu hvaležen in ga ne več žaliti.

Da, Mati, moj trden sklep je danes — ne bom grešil več vekomaj! — Pomagaj mi pri tem mojem sklepu!

XI. DAN.

Greh zahteva zadoščenje.

Vsak greh je veliko zadolženje pred Bogom. Greh namreč uniči na človeški

duši vse, kar je last božja, uniči milost božjo, okrade človeka in ga da v sužnost hudiču. Greh ukrade Bogu dolžno čast in

jo da grehu, strastem, hudiču.

Za vse to pa mora človek zadostiti, vse to mora poravnati in urediti, ako ne rad z radovoljno pokoro, mora to storiti prisiljen od kazni božjih, časnih in večnih.

Zgubljeni sin je sam spoznal, koliko se je zadolžil pred svojim očetom, zato je rekel, da se bode vzdignil in šel k njemu in da mu poreče: "Nič več nisem vreden biti tvoj sin. Vzemi me pa nazaj vsaj kot hlapca!"

In ker je Bog, katerega greh žali, neskončen, ker je med človekom in Bogom neskončno velika razlika, zato mora biti pa za greh tudi neskončna cena plačana v zadoščenje.

In to je plačal naš Odrešenik, Gospod Jezus Kristus in z njim je sodelovala tudi Mati Marija.

Da, kakor sin Jezus, tako je tudi Mati morala občutiti to nezmerno težo zadolženja greha in zadoščenja zanj.

Komaj je detice rojeno, že se je začelo trpljenje. V daljni Egipt je morala zbežati, da je rešila dete.

In ob času trpljenja, vzlasi na gori Kalvariji, ko je visel Sin na križu tri ure v morju trpljenja, o, takrat je Marijino srce posebno občutilo težo greha.

Pomisli, o človek! Sam Sin božji visi v nezmernih bolečinah na sv. križu. — Presv. kri lije iz ran. Srce se krči bolečin, duša je žalostna do smrti brez tolažbe, brez sočutja. "Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil!" kliče uboga duša. Toda ni se ga usmilil nebeški oče. Iztrpeti je moral, dokončati svojo žrtev, zakaj? Za-

to, da je zadostil božji neskončni pravici za greh, zato, da je plačal dolg za greh.

In to materno srce pod križem je to vedelo, je to čutilo. In vedelo je še več! Da bode vsa ta neskončna žrtev za toliko in toliko milijonov zastonj. Nakladali bodo greh na greh, norčevali se iz Onega, katerega greh neskončno žali, norčevali in preklinjali Onega, kateri je za greh plačal dolg na tako strašen način.

Človek, pomisli, kako mora pač to Marijino srce studiti vsak greh! Kako mora biti za njeno srce nekaj strašnega, nekaj tako groznega, kakor je bila strašna in grozna smrt Sina Jezusa!

Ti pa, kako misliš o grehu? Se ga bojiš? Se ga varuješ? — Nauči se, o človek, studiti greh! Glej na zgledu svoje Matere, kako je greh nekaj strašnega! Kako strašno zadoščenje bode zahtevala božja neskončna Pravičnost tudi od tebe za vse tvoje grehe! Pomisli, da je pokora težka, da je kazen grenka.

Pomisli, da se z vsakim grehom neskončno zadolžiš pri svojem Bogu, in da ne bode ta dolg drugače poravnán, kakor da ga plačaš. Res imaš tu v življenju blagajnico Jezusove presv. krvi in zasluženj preblašene Matere Marije, iz katere lahko dobiš, da plačaš dolg, gršš k spovedi, opraviš molitve za odpustke itd. Toda ne pozabi, da je zloraba milosti zopet nov dolg, da ima tudi usmiljenje svoje meje in — boj se greha.

O, Mati Marija, skušal se bom varovati vsakega greha, vzlasi pa smrtnega!

XII. DAN.

Greh je pa tudi grd tat.

Bog je jako dober oče. Nas, svoje otroke, obsipa brezplačno z obilnimi milostmi. Nikdar se ne utrují nam jih deliti. Toda za vsako naše najmanjše dobro delo

storjeno zanj in z namenom, da Njemu dopademo, se poplača poleg vseh drugih milosti. Ako smo toraj v milosti božji in delamo dobro, vršimo svoje dolžnosti do Boga, svoje stanovske dolžnosti, hrabro

bijemo boj za milost božjo v svojim srcu proti skušnjavam in strastem, vse to je zaslužljivo, t. j. za vse to nam Bog pripravlja plačilo deloma že v življenju, deloma v večnosti. "Dobro dela" so to, "zaslužnje pri Bogu" jih imenujemo.

Toda greh nam vse to ukrade, ako ga storimo. Ko bi celo življenje, to je morda 50 ali 100 let vedno služili Bogu, pa storimo en smrtni greh, nam ta eden greh vzame vse to zaslužnje.

Ko je Gospod Jezus trpel na Oljski gori in bojeval svoj duševni smrtni boj in potil krvavi pot, katerega so mu smrtne dušne težave iztisnile iz svetega čela, množilo mu je njegovo trpljenje vzlasti to, ko je gledal v prihodnost in videl, ka ko bode greh za toliko milijonov duš uničil vse njegovo zaslužnje, zaslužnje njegove krvi in njegove smrti, kako bode oropal milijone duš vsega zaslužnja, vsega bogastva, katerega si bodo pridobili po njegovi krvi in njegovem zaslužnju.

In ko je ležalo mrtvo njegovo truplo v presvetem naročju Matere Marije, in je Mati videla te presvete zevajoče rane, to odprto srce, to s trnjem ovenčano glavo, to razmesarjeno, raztepeno in zapljuvano telo, ali ji ni vzlasti ena miselj kot meč prebadala srce: "Vse to bo za toliko milijonov zastoj. Greh jim bode ukradel

zaslužnje teh presv. ran! Poginili bodo v svoji revščini, dasi zakopani v bogastvo milosti Jezusove."

Človek moj, vzemi tudi ti v roke sv. križ! Poglej in premisli to sveto podobo križanega! Poglej te svete rane! Vse to je bilo za te prestano!

Koliko bogastvo, zaslužnje za te, za tvojo dušo!

Dalje pomisli, da tudi sam storiš veliko, kar te lahko zelo obogati na milostih! Pomisli na svoje težave, na svoje trpljenje stanu, na svoje križe, katere nosiš, na svoje stanovske dolžnosti, katere vršiš!

Na vse to pomisli, ko si na tem, da bi storil smrtni greh! Odločiti se moraš med dvema stvarima. Ali zavržeš vse to bogastvo milosti, pljuneš na ta križ, na te svete rane, poteptaš to sveto kri in se obrneš k grehu, ali pa premagaš skušnjavo in si ohraniš to bogastvo. Da, v vsaki skušnjavi se misli skupaj z Marijo z mrtvim Jezusom v naročju, da gledaš te rane in potem vso to nezmerno izgubo primerjaj s tem, kar dobiš z grehom za to in ne bode se ti težko odločiti, kaj bi storil, ali greh ali premagal mal boj in si ohranil toliko bogastvo.

Marija, ljuba moja mati, nauči me v skušnjavah ceniti nezmerno škodo, katero mi povzroči greh, da se ga bom bal.

XIII. DAN.

Kakor se bolezen rada prime telesa, tako se rad greh, duševna bolezen, prime duše. Zdravniki uče, da je v zraku, katerega mi vdihamo, vse polno malih živalic, bakterij, ki se skušajo oprijeti kakega dela telesa. In ako kak del človeškega telesa tako oslabi, da se ne more več ubraniti tem bakterijam, oprimejo se ga, se vanj zarede in — človek zboli.

Ali ni čudno z našo dušo? Ali ni okoli nas, v razmerah, v katerih živimo, v

družbi, v kateri se gibljemo, vse polno bakterij, to je skušnjav, zapeljevanja, grešnih priložnosti? Ali smo kje na svetu, tudi na najsvetejšem prostoru, varni pred temi bakterijami?

Nikjer!

Kaj toraj treba, da se jih obranimo? Da ohranimo našo dušo močno, zdravo. Zdravje, moč duše, je pa milost božja, to je tisti nadnaravni dar božji, katerega Bog daje naši duši, po zaslužnju Jezusa

Kristusa, za naše zveličanje. To je tisto skrivnostno življenje naše duše, ki jo oživlja, da je otrok božji, da je prijetno Bogu, da živi v Bogu.

Greh je smrt duše. Greh umori dušo za Boga.

Zato je pa za dušo milost božja to, kar je za tako življenje.

Zato je pa milost božja najvažnejša reč v našem življenju. Kaj mi pomaga telesno življenje, ako je pa duša mrtva? Zastonj telo živi, ker s smrtjo svojo umre za večno v večno pogubljenje.

Kako skrbno varujemo in čuvamo toraj nad svojim telesnim življenjem! Veliko, da, brez primere bolj skrbno pa moramo čuvati dušno življenje — milost božjo.

Kako krasen vzgled, da, kako vzvišen vzor nam je v tem preblažena Devica Marija, naša Mati. Vsaj jo je vendar angelj pozdravil z "Češčena! milosti polna!" — Njena duša je bila lepa, krasna posoda vse svetosti.

Da, kakor nobeno drugo človeško srce, bilo je to srce, bila je Marijina duša polna vseh milosti. Ali jo ni ravno ta polnost, milost, vzdignila potem nad vse stvari? Ali je ravno radi te polnosti milosti ne blagrujejo vsi narodi?

Da, ta krasota milosti božje je povzdignila Marijo na bitje, ki je vzvišeno nad vse bitja.

Kako krasna je vsaka človeška duša, dokler je v milosti božji! Poglej v čisto nedolžno oko nedolžnega otročiča! Ali ni to kras! Sv. Frančišek Saleški trdi, da so tri stvari ostale na zemlji kot spomin

iz raja: zvezdice, cvetlice in nedolžno otrokovo oko. Da, nedolžna duša, kako se odseva na človeškem obrazu!

In kako srečno se čuti človeško srce v stanu milosti božje! V vseh težavah življenja najde v Bogu svojo obilno sladko težavo.

Človek, milost božja je tudi za te najdražji zaklad. Ko si bil pri sv. krstu, si jo dobil kot najdražjo dedščino Jezusa Kristusa, kupljeno to z njegovo krvjo.

Ako to prvo milost izgubimo, je ljubezen božja ustanovila novo sredstvo, po katerem si jo lahko pridobim nazaj — zakrament sv. pokore.

Ali si sedajle v stanu milosti božje? Je tvoja duša čista? Ali je pa morda grd nagnjusen mrlič, poln grdih turrov greha, gnjusne strasti in poželjenja?

O, blagor ti, ako si v milosti božji!

Ako si pa tako nesrečen, da si živ mrlič, da si nagnjusna pošast brez milosti, takoj nocoj takoj ta teden pojdi k sveti spovedi! Takoj nocoj v kopel presv. krvi Kristove, da se tam opereš, da ozdraviš, da dobiš nazaj milost božjo.

Zato, kadarkoli, otrok Marijin, izgovarjaš angeljski pozdrav "Češčena Marija, milosti polna" — nikdar ne nadaljuj te molitvice, da bi se ne spomnil nase. Tvoja nebeška Mati je milosti polna, si tudi ti v stanu milosti božje? Ali pa morda si "poln gnjusobe greha", si živ grob, živ mrlič!

Marija, milosti polna, pomagaj mi, da obvarujem svojo dušo smrti greha, da jo ohranim živo v milosti božji.

XIV. DAN.

Lepa je duša v milosti božji. Grda in nagnjusna je brez milosti božje. Grd mrlič je v božjih očeh. Bog jo studi. In ako umrje v takem stanu, jo zavrže za vekomaj izpred sebe.

Moja Mati Marija je bila polna milosti in sicer celo svoje življenje. Kako je to dosegla?

Z molitvijo.

Kar je dihanje za pljuča, da se zdrava

ohranijo, za kri, da se čisti, da ostane zdrava, to je molitev za srce, za dušo.

Poglej zopet v tem krasen izgled na svoji materi Mariji.

Kot mlada deklica že hiti v tempelj, da se bode tam posvetila stanovitni molitvi, ko pride angelj k nji, najde jo v molitvi. Celó njeno življenje je bila neprestana molitev. Ali je potem čudno, da je bila Marija milosti polna in da je milosti polna tudi ostala?

Naše življenje se kaj rado primerja razburkanemu morju. In človek plava skozi te divje valove sveta proti bregu. Toda dolga je ta pot do brega. Valovi so divji. Naše moči so slabe. In res, koliko jih v teh valovih opeša, omaga, se uda štrastem. "Saj je nemogoče čisto živeti." "Saj človek ne more tako živeti, kakor vera uči". "Kako morem tako živeti, ko je pa toliko skušnjav, toliko priložnosti in je človeška slabost tako velika."

Tako se pogosto izgovarjamo.

Toda pri tem pa radi pozabljamo, da je Božji Rešitelj Jezus Kristus vrgel v te peneče se valove močno rešilno vrv, s katero nas hoče varno potegniti na breg.— In to je molitev. "Treba je moliti in ni-

kdar ne jenjati". "Čujte in molite, da v skušnjavo ne padete". In s svojim zgledom, kako je lepo učil. Po cele noči je premolil.

Zato je mogoče lepo živeti. Je mogoče ohraniti dušo čisto, živo v milosti božji. Je mogoče se ohraniti na pravi poti proti bregu, je mogoče te valove preplavati — toda samo z molitvijo. Dokler človek molí, ne bode izgubljen. Ko neha moliti, je že izgubljen, zato ker je izpustil iz rok rešilno vrv — molitev.

Človek, ali se držiš ti v svojem življenju stanovitno te rešilne vrvi? Vztrajaš v molitvi? Ali pa morda opuščáš svoje vsakdanje molitve, opuščáš sploh vse pobožnosti? O, če je to, potem si izgubljen!

Zato oprimi se po zgledu Marije molitve! Oprimi se je krepko in se je drži. Ne daj, da bi te valovi kdaj odtrgali od te rešilne vrvi. Če te tudi kdaj kak val greha pokrije za kratek čas, če tudi padeš v greh, samo vztrajaj v molitvi in rešil se boš.

Učenci so Jezusa prosili: "Gospod, uči nas moliti!"

Marija, naša ljuba Mati, mi te danes prosimo Mati, uči nas moliti! moliti stanovitno!

XV. DAN.

Ako človek zboli, kaj stori, če je moder? Poišče si pametnega, modrega in izkušenega zdravnika. K njemu gre. Pove mu kolikor mogoče natančno vse, kje in kako ga boli. Ne sramuje se mu odkriti celo telo, če treba, ne sramuje se mu odkriti najsramatnejše rane, samo da bi dobil nazaj ljubega zdravja.

Gospod Jezus je naš zdravnik. "Ne zdravi potrebuje zdravnika," je rekel, — "temveč bolni". Toda odkar je odšel v nebesa, pustil je tukaj na zemlji svojega zastopnika, ki ga nadomestuje — spovednika.

"Sprejmite sv. Duha! Katerim boste

grehe odpustili, so jim odpuščeni", je dihnil v svoje apostole in jih poslal spovedovat. Zakrament sv. pokore je velika, nerazumljiva skrivnost božje ljubezni, je za nas grešne sinove Adamove najpotrebnejši zakrament po sv. krstu. Kaj bi mi počeli brez tega zakramenta? Vkljub Jezusovi krvi, vkljub njegovi smrti, vkljub njegovemu odrešenju, bi se veliki del odraščениh ljudi pogubil.

Ta sv. zakrament je kakor skrivnostna kopel, ki ozdravi in oživi vsako človeško srce, ki v stanu duševne smrti stopi vanjo.

Tu nam sicer ne more biti zgled naše

Mati Marija, kajti njej ta sv. zakrament ni bil potreben. Bila je milosti polna in je to milost tudi ohranila do svoje smrti.

Toda, velika njena skrb za ohranjenje milosti božje pa te mora navduševati, da nikdar dolgo ne boš ostal v stanju smrtne greha, temveč da boš hitro, hitro, kakor hitro le mogoče, ako si tako nesrečen, da padeš v greh, izgubiš milost, htel k spovednici in se očistil gnjusobe greha, se prerodil k novemu življenju.

Toda ta sv. zakrament pa ne daje samo duši nazaj skrivnostnega božjega življenja, ne vrne samo milosti božje, temveč ima v sebi še več! — Daje duši tudi novih, oživljajočih moči, da se more stanovitnejše boriti proti strastem, proti poželenju. In to je velike važnosti, za vsakega, kdor se hoče ohraniti zdravega in čilega na duši.

Kakor pogosta kopel krepi telesno zdravje, pospešuje telesno gibanje in delovanje, sveže ohranjuje telesne moči in

zmožnosti, tako ta duševna kopelj — sv. spoved — pogosto sprejemana krepi in ohranja čile in zdrave duševne zmožnosti človeka. Kdor pogosto pristopa k spovednici, ta je vedno bolj junaški, vedno bolj srčan proti napadom skušnjavcev in zapeljivcev, ta raje moli, ta čisla pošteno in krščansko življenje, da, ta postatja od spovedi do spovedi boljši kristjan, boljši človek, boljši oče ali mati, boljši sin ali hči.

Človek, kako se ti poslužuješ te nebeske kopeli? Se pogosto očiščuješ v njej svojih grehov? Daj! Stori to! In videl boš, da boš boljši od spovedi do spovedi.

Marija, naša ljuba Mati, izprosi mi spoznanja koristi pogostne spovedi.

* * *

"Šmarnice" bomo nadeljevali v prihodnji številki. Številko bodo dobili vsi čitatelji o pravem času, da bodo lahko nadaljevali šmarniško pobožnost, ako bodo rabili ta premišljevanja.

KDO JE BIL TUJEC?

(Resnični dogodek, katerega pripoveduje star duhovnik.)

Piše Rev. J. Plaznik.

Pred več leti je živel v lepi, mali vasi pobožen duhovnik, katerega hočemo imenovati gospoda Antona. Temu se je resnično prigodilo, kar hočem sedaj povedati.

Po trudapolnem dnevnem delu je šel mirno spat in upal, da bode mirno počival celo noč, ker ni vedel za nikogar v svoji veliki župniji, ki bi morda potreboval njegove pomoči do jutra. Ravno o polnoči pa nekdo potrka na njegovo okno. "Kdo je?" vpraša duhovnik. Odgovor je bil, da ga nek bolnik potrebuje takoj.

Gospod Anton je bil takoj po koncu.

Ko pogleda skozi okno, vidi dva bela osedlana konja; na enem je sedel tujec, ki ga je poklical.

Ko ga gospod Anton pogleda v obraz v mesečini, opazi, da je popoln tujec, mlad in lep; imel je tudi sladko doneči glas.

Tujec je prosil naj hitro skoči na konja, ker je pot dolga. Gospod Anton in tujec sta začela najčudovitejšo pot, kar jih je stari gospod kedaj naredil.

Dalje in dalje v svetli mesečini, čez široko reko, ne da bi šla čez most, čez ograje in jarke, čez neštevilne potoke, hribe

in doline, naprej, naprej sta drvila.

Nikoli prej v svojem dolgem življenju ni truden stari duhovnik imel tako okrepčujoče ježe; niti konj, niti jahač nista čutila utrujenosti.

Slednjič, ko sta prejezdila, kakor je gospod Anton poznej zračunal, okrog stopenetdeset milj po nepoznanih krajih, četudi je dobro poznal svojo župnijo, se je vstavil tujec, ki ni celo pot spregovoril niti jedne besede, pred napol podrtim poslopjem, rekoč: “Tukaj je vaš bolnik. Zada, na južni strani so mala, priprta vrata.”

Ko je gospod Anton stopil raz konja, je opazil, da je poslopje velik hlev. Konja prepusti tovarišu in gre okrog iskat vrata. Ko vstopi, se ozre okrog, da bi videl kje je. Toda bila je tema in ničesar ni mogel razločiti. Le zamolklo bolešno vzdihovanje čuje iz nekega kota. To ga dovede k postelji kjer najde na kupu slame na tleh revno ženo.

Duhovnik poklekne k njej. Sočutno jo prime za roko in ji začne govoriti.

“Kdo ste?” je bil odgovor. “Ali so vsi šli?”

“Nikogar drugega ni tukaj, razven mene”, odgovoril je gospod Anton. “Jaz sem duhovnik, po katerega ste poslali.”

“Jaz nisem poslala po nikogar. Nobenega drugega duhovnika ne maram, kakor katoliškega”, je šepetala umirajoča ženska. “Pustite me, da umrjem v miru!”

“Saj sem jaz pravi katoliški duhovnik”, odgovori gospod Anton. “Vaš prijatelj, ki me je poklical, je zunaj, ali hočete z njim govoriti, da se prepričate, da sem jaz prava oseba? Toda moj otrok, vi ste slabi. Vsake minute je škoda!”

“Jaz nimam nobenega prijatelja na svetu in nisem po nikogar poslala”, je odgovorila. “Vendar če ste res katoliški duhovnik, pokažite mi križ.”

Gospod Anton hitro sname križ z vrata in ga da ženi, ki ga vroče poljubi

Ker je videl, da ne sme niti trenotka zgubiti, jo je prosil, naj nikar ne odlaša, ampak naj se takoj spravi z Bogom. V presledkih je spravil iz nje žalostno zgodbo njenega življenja.

Bila je hči katoliških starišev. Vzgojena je bila dobro. Toda zbežala je od doma, ko je bila trinajst let stara. Dve leti potem ji je umrla mati. Pozneje se je poročila s članom te družbe ter zapustila družbo.

Toda nje nmož je začel pijančevati. — Prišel je v zvezo tudi s tatovi in roparji.

Prejšnjo noč so oropali nekaj farmerjev, ko so se nekoliko preveč veselili vračali s kupčije, za večjo svoto zlata.

Ko je prišlo do delitve, so se sprli med seboj ter se stekli z nožmi.

Uboga žena, ki ni nikoli prej videla takega hudodelstva, je posvarila svojega moža v ne prav milih izrazih. Morilci so se potem spravili nad njo. Prvi sunljej, kateri naj konča njeno življenje, je dobila od svojega lastnega moža; nato je dobila še več zabodljajev od tovarišev.

Pri tem se jim je pa zazdelo, da so čuli zunaj stopinje. Prestrašili so se in zbežali. Uboga žena so pustili kakor so mislili, mrtvo.

Groza je spreletavala gospoda Antona, ko je poslušal to strašno dogodbo. Bil je pa tudi vesel, da spravi z Bogom, četudi ob enajsti uri, ubogo, izgubljeno ovčico. Žena je namreč kazala pravo kesanje za svoje slabo življenje. Dal ji je odvezo in prvo sveto obhajilo, katero je bilo tudi njeno zadnje.

Predno je umrla, jo je še vprašal, kateri čednosti pripisuje to zaslužnje, za katero ji je Bog dodelil srečno smrt, ko ni celo življenje mislila na Boga?

Vse, kar je uboga žena kedaj dobrega storila, je bil spomin njene pobožne matere. Nikoli ni šla namreč spat, da ne bi prej zmolila “Češčena Marijo” in malo molitvico katero jo je naučila mati. “Moj

dobri angelj varuh varuj me in brani me, sedaj in ob smrtni uri."

Duhovnik ji je svetoval, naj še enkrat ponovi to molitev. S temi besedami na ustnicah je izročila svojo dušo Bogu.

Gospod Anton ji je ginjen zaprl oči in kljub strašni okolici pokleknil poleg njene trupla in molil za njeno dušo. Trkanje na vrata ga je spomnilo, da ga tovariš čaka zunaj. Čudil se je, kako ve njegov tovariš, da ga je poklical ravno, ko je žena skončala svoje življenje. Šel je ven in pričela se je zopet tiha, dolga in čudovita pot domov, ki je bila bolj podobna letanju po zraku, kakor ježi na konju. Gospod Anton je pogledal na uro. Bilo je nekaj minut čez tri ponoči, ko sta dospela pred župnišče.

Duhovnik je povabil svojega vodnika, naj vstopi, se okreпча in odpočije, predno gre naprej. Toda mladi tujec se je odkril in uljudno odklonil povabilo. Hitro je skočil na konja in izginil v temi.

Duhovnik je takoj šel v posteljo in trdno zaspal.

Ko se je zjutraj zbudil ob navadni uri, je mislil, da je bil cel dogodek samo sanje, ker ni bil od doma več, kakor tri ure.

Ko pa pogleda obleko, katero je imel na sebi ponoči, vidi, da je umazana in

krvava; tedaj spozna, da niso bile sanje, ampak strašna resnica.

Vsak dan je pričakoval, da bo čul o dvojnem umoru na kaki samoti. Bil je radoveden, kje je ta kraj, katerega je videl.

Bilo je cele tri mesece potem, da mu slučajno pride v roko velikomestni časopis. Tedaj še ni bilo toliko časopisov, kakor sedaj. V tem listu je bila popisana sodnijska obravnava treh mož zaradi umora.

Vsaka izjava enega moža se je vjemala z zgodbo umorjene žene. Ko je gospod Anton premišljeval celo čudno zgodbo, se mu je zdelo čudno, kako da ni polnočno potovanje in čudoviti tujec napravil nanj večjega in nadnaravnjega vpliva že prej.

Sedaj pa se je vprašal: Kdo je bil čudoviti tujec, ki ga je poklical ono noč? Ali ni bil angelj varuh one nesrečne duše, ki je umirala v grehah? Ali ga ni poslala Brezmadežna, da ji pomaga ob uri strašne potrebe? Edino, kar je dobrega storila, četudi morda samo z ustnicami, je bilo, da ni nikoli pozabila reči: "Prosi za nas grešnike, zdaj in ob naši smrtni uri!"

Ali ni bil ta angelj zvest svoji nalogi, katero mu je Bog dal ter branil in varoval nezvesto dušo in jo obranil ob smrtni uri?

POSVETNE MATERE.

Rev. J. Plaznik.

MATI IN DON BOSKO.

Leta 1884. je neka imenitna turinška gospa obiskala Don Boska, kateri je bil prijatelj njenega moža. Ker je bila ta družina na glasu, da je zelo katoliška, zato je imela tudi velik vpliv. Ob tej priliki je spremljal gospo najmlajši sinček.

S svojo običajno prijaznostjo je sveti mož poprašal po vseh članih v družini.

"Kaj pa bo vaš starejši sin, gospa?" je vprašal.

"Diplomat bo, kakor njegov oče", je bil odgovor.

"Dobro, in drugi sin?"

"O, oče Don Bosko, ta je na vojaški akademiji, da postane general v armadi", reče gospa s ponosnim nasmehom na ustnicah.

“Izvrstno! Ta deček tukaj pa”, nadaljuje Don Bosko in položi roko na osemletnega dečka, “bo duhovnik, ali ne?”

Razočaranje se je bralo na materinem obrazu, ko je navdušeno protestovala: “Duhovnik? nikoli! Duhovnik je zgubljen za svojo družino; rajši vidim, da je moj sin mrtev.”

Te besede so globoko užalile Don Boska. Milo ji je govoril o vzvišenosti duhovskega stanu in skušal pregovoriti mater, naj bo bolj krščanska. Rekel je, da je to samo njegova želja, ne zapoved; — svetoval ji je, naj se pomiri in pusti vse v rokah božjih. Uboga zaslepljena mati pa je v svoji sebični ljubezni ponavljala svojo prejšnjo izjavo in dostavila še bogokletne besede. Odšla je razburjena s prestrašenim otrokom.

Pretekel je teden. Gospa je zopet prišla k Don Bosku. Toda bila je sama. — Britko je jokala in prosila častitega gospoda, da bi šel z njo na dom, ker je njen najmlajši sin hudo bolan.

“Pridite, gospod, pridite!” je jadicovala mati. “Pridite, blagoslovite ga in molite za njega, ker je zelo bolan!”

Don Bosko je odhitel k bolnemu otroku. Ko je prišel blizu, se otrok žalostno nasmehne in spoštljivo poljubi duhovniku roko. Med tem časom so se zdravniki posvetovali, kaj bi bil vzrok otrokove nenadne bolezni. Mali bolnik čudno gleda okrog sebe in namigne materi, naj pride bližje.

“Mama, vem, da moram umreti”, reče s slabim a razločnim glasom. “Besede, katere si ti izgovorila, so moja smrt. Nisi me hotela dati Bogu v duhovski stan, zato me hoče vzeti iz tega sveta. Spominjaj se, kaj si rekla Don Bosku pred enim tednom.”

Sveti mož je globoko ginjen poslušal, medtem ko se je obupna mati vrgla na kolena k postelji svojega otroka. Don Bosko je blagoslovil malega bolnika, spre-

govoril nekaj tolažilnih besed materi in spodbujal stariše, naj se udajo v voljo božjo in odšel. Kmalu potem je čul, da je deček umrl. Bog je vzel, kar mu nespametna mati ni hotela dati.

Veliko dobrih otrok so že svetni in zapeljani stariši oropali verskega poklica. Četudi Bog redkokedaj tako očitvidno kaznuje, kakor v omenjenem slučaju, vendar se slabe posledice vselej pokažejo. Kolikokrat žive potem sinovi in hčere pokvarjeno in nesrečno. Kolikokrat so se že stariši kesali, da so odrekli otroku sveto željo, ker so potem ravno ti otroci ogrenili njihova stara leta s svetnim in brezbožnim življenjem. Naslednji zgled bo potrdil našo trditev.

:: :: ::

KRVOLOČNI ROBESPIERRE.

Nekaj let pred veliko francosko revolucijó, leta 1789., je stal mlad mož imenitnega rodu pred predstojnikom kapucinskega reda in prosil, da bi ga sprejeli med kapucine. Predstojnik je poizvedoval, kaj ga žene v redovni stan in spoznal, da ga kliče božja milost in zato mu je dovolil vstop. Ves vesel je mladenič hitel domov, ker se mu bo kmalu izpolnila njegova srčna želja in odprla se mu bodo vrata v pravo veselje. Mladeniča pa je čakala velika težava: dobiti je bilo treba dovoljenje od starišev in vzeti slovo od doma in sorodnikov. Ali bo zmagal?

Njegovi stariši in sorodniki so mu ubránili. Hoteli so, da gre v Pariz in študira pravoznanstvo.

Bil je vesele nrave in dobrega razuma; zato je kmalu postal znan odvetnik. Njegova častihlepnost ga je gnala v politiko. Hotel se je povzdigniti nad vse druge sovrstnike. Dosegel je svoj cilj; postal je velik vodja, pa v nesrečo za svojo domovino in v svojo lastno pogubo. Zgodovina omenja njegovo ime z grozo. Storil je sramoto človeštvu in stoletju, v katerem je živel, ker je opral domovino v morju

krvi lastnih rojakov in v morju bede.

To je zloglasni, krvoželjni revolucijonar, Robespierre, človek, čegar nenasitna žeja po krvi je spraznila mesta in vasi, dokler ni sam končal na istem morišču, ki je bilo namočeno s krvjo toliko tisočev njegovih žrtev.

28. julija leta 1794. je padla tudi njego-

va glava in glave njegovih enoindvajsetih tovarišev pod gilotino. Hotel se je prej ustreliti, pa si je le zdrobil čeljust.

Če bi bili stariši navdušili nadarjenega človeka, da bi bil sledil svojemu poklicu, bi bil lahko postal blagoslov za sodržavljane in blagoslavljali bi njegovo ime, kjerkoli bi se izgovarjalo.

ALI SI PREČITAL?

K.

Ali si prečital krasne članke, katere smo priobčevali v zadnjih številkah "Ave Maria" pod naslovom "Neznanemu Bogu?" Spisal jih je največji slovenski mislec sedanje dobe, dr. Aleš Ušeničnik.

Ako jih nisi, vredni so, da takoj vzameš v roke vse zadnje številke in jih prebereš! Ne! Ni dosti, da jih prebereš! Premisliti jih moraš! Vsak stavek teh člankov da treznemu razumu silno veliko misliti. To je krasna slika naše dobe, kjer prav jasno vidimo te njene napake in konec, ako bode šlo tako naprej.

Toda dr. Ušeničnik ni samo bister opazovalec, temveč je tudi dober zdravnik. Ko je odkril pred očmi čitatelja žalostno sliko "moderne človeške duše", njene zevajoče, gnjijoče rane, pa ima takoj tudi zdravilo za nje. Ne bodo te moderne duše ozdravili samo mrzli obkladki poduka, pridig, dobrih spisov, tudi ne operacije, t. j. pobijanje njih zmote, razkrinkovanje njih delovanja! K temu mora priti na vsaki način nujno še nekaj — zdravilni balzam — pomoč božja! — molitev.

Da, molitev! Na potrebo molitve hoče ta veliki mislec obrniti našo pozornost.

In na to veliko, krvavo potrebo naše dobe opozarja tudi list "Ave Maria" vse ameriške Slovence.

Kdor motri razmere med nami, ali se mu ne zdi, kakor da smo na Genezaret-skem jezeru? v malem čolnu? sredi naj-

hujše nevihte? Ali se nam ne zdi, kakor bi ta naš "sopotnik" — Mojster in Učenik v našem tabernaklju, spal in nič ne videl teh velikanskih valov, ki se zaganjajo ob prestrašeno čredo še vernih mu učencev? in nič ne videl, kako se ziblje pod našimi nogami svetovni red, versko prepričanje, krščansko življenje? kako se potapljamo v pogin?

Da! K Jezusu! Bratje, k Jezusu v molitvi! Okrog tabernaklja v molitev!

Možje Najsv. Imena, k Jezusu v goreči molitvi!

Žene "Društva Krščanskih Mater", k Jezusu v goreči molitvi.

Dekleta dekliških družb, fantje mladeniških društev, otroci po svojih društvih, duhovščina — vsi, vsi k Jezusu! Vsi rešujmo, vsi delajmo, vsi žrtvujmo, vsi pomagajmo, toda — vsi pa pri tem molimo, molimo, molimo.

Vojska, ako hoče zmagati, rekel je veliki vojskovodja, potrebuje tri reči: denarja, denarja in denarja.

"Ave Maria" pa pravi, če hočemo, da bode zmagala vojska Kristusova, potrebuje tri reči: molitve, molitve in molitve!

Zato, čitatelji lista "Ave Maria", zavedimo se te svoje dolžnosti!

Vsi, kot en mož, zatecimo se k Jezusu in kličimo:

"Jezus, otmi nas! Reši nas! drugače bomo poginili!"

MARIJA POMAGALA.

"Mama, zakaj so pa ata vedno tako hudi?"

"Težko delajo celi dan, zvečer so pa utrujeni, pa so slabe volje."

"Zakaj pa vas udarijo? Saj niste vi kri. vi, če so ata utrujeni."

"Saj ne mislijo tako hudo! Le lepo za nje moli, pa bodo dobri."

Tako je izpraševala mala Anica svojo žalostno mamo neke nedelje, ko je Revnik ravno prišel pijan domov in ker ni bil obed že gotov, nabil svojo ženo.

Solza za solzo se je utrinjala v očeh žalostne matere in le s težavo jih je skrivala pred svojo 8-letno hčerkico.

Da, težko življenje ima Mrs. Revnik. Že deset let trpi, trpi kakor le malo žen in mater na svetu trpi. Kmalu ko sta se poročila, se je mož udal pijači. Zašel je med slabe prijatelje, ki so mu popolnoma zmešali glavo.

Sicer je že kot fant rad popival in ni bil ravno vzgleden mladenič. Mati ji je zelo odgovarjala, da bi ga ne vzela. Tudi gospod župnik ga ji je odsvetoval. Toda France ji je pa obetal, da se bode v zakonu popolnoma spremenil.

"Vidiš, ko bova poročena, bom pustil saloon! Kaj mi hoče saloon, ko bodem imel tebe? Zdaj res rad pijem. Pa zakaj? Sam sem! Saj veš, kaj je fant sam in mlad. Družba ga zapelje. V zakonu bo-

dem drugačen! Kar boš hotela, bodeš lahko z menoj naredila".

In vrjela mu je. Ljubila ga je in ljubezen je slepa. Sedaj pa že deset let trpi. Malo lepih dni je imela v zakonu z Revnikom. Trpljenje in žalost dan na dan.

Imela sta edinega otroka, malo Anico. To je bila edina tolažba. K sosedom ni hodila in ni hotela raznašati svojih križev in težav.

"Smejale se mi bodo in mi še celo privoščile!" tako si je mislila.

Samo eno prijateljico je imela, kamor je pa pogosto zahajala, kjer je izlivala zaupno svoje tuge polno srce in iskala tolažbe.

Tam v župni cerkvi je bila mala kapelica z lepim kipom Žalostne Matere Božje. Devica Marija je bila upodobljena sedeča pod križem z mrtvim sinom Jezusom v naročju. Srce je imela prebodeno s sedmerimi meči bolečin. Solze so ji lile iz oči.

Tja je hodila Revnikova prav pogosto skrivaj in tam je bila edina njena zaupna prijateljica — Žalostna Mati Marija.

O koliko solz je tam pre jokala. Pa tudi koliko tolažbe in koliko junaštva je dobila!

"Ko bi ne imela te prijateljice, obupati bi morala!" je večkrat dejala sama sebi.

Bilo je 17. aprila, ko je imela oni pogo-

vor z Anico, ko jo je mož zopet nabil in ji je srce pokalo žalosti.

"Anica, v cerkev bodeva šle!"

"Mama, v kapelico k Mariji!"

Anica je bila velikrat tam z mamó, tako, da je že vedela, kam mamó srce vleče.

"Da! K Mariji bodeva šle. In tudi ti bodeš tam danes posebno lepo Marijo prosila za ata. Kaj ne?"

"Da, mama!"

In šli ste.

O, kako je zopet uboga nesrečna Revnikovka goreče molila za pomoč k Mariji!

In dolgo je molila, tako, da se je Anica že naklečala in sedla na stopnjice oltarja.

"Da, tako bom naredila", je slednjíc Revnikovka rekla skoraj napol glasno, tako, da jo je Anica začudeno pogledala.

"Za letošnji prvi maj, Marija, uslišati me moraš! Tako ne morem več živeti. Srce mi bode počilo. Poskusila bodem še zadnjikrat. Začela bodem opravljati devtdnevnicó!"

In od onega dne podvojila je svoje molitve. Vsaki dan je začela prihajati redno pred podobo Marijino. Tako goreče je molila, kakor more moliti samo stiskano in obupano srce zapuščene nesrečne žene in matere.

"Ne! Marija me mora uslišati in me bode uslišala gotovo!" — tako trdno je zaupala Mariji.

* * *

Prvi maj so obhajali v cerkvi. Cerkev je bila polna Marijinih častilcev pri začetku šmarniške pobožnosti.

Tam v četrti klopi je sedela tudi Mrs. Revnik pri njej Anica, in poleg Anice — kdo bi vrjel — njen mož Revnik.

Kako je to mogoče, saj že najmanj pet let Revnik ni bil v cerkvi? in zlasti z ženo ne! Kako je to prišlo?

Naj pove to presrečna Mrs. Revnik, kateri je žarel obraz veselja in sreče.

Kako je to prišlo? vprašate.

"Marija mi je spreobrnila moža. Prošila sem jo tako goreče in Marija nikdar zaupne prošnje ne presliši", je govorila Mrs. Revnik začudenim sosedom.

In kako se je to zgodilo?

Mrs. Revnik ne vé sama povedati drugače, kakor "Marija je pomagala".

Ni še končala svoje devtdnevnicé, bilo je v soboto večer, ko pride mož tih in resen z dela. Po navadi je takoj zaklel. Danes je lepo pozdravil s prijaznim "dobri večer" tako, da se je Revnikova takoj začudila. Pri večerji je po dolgem času zopet enkrat vzel Anico k sebi, se ž njo lepo pogovarjal, jo izpraševal o šoli, o cerkvi, o sestrah, o Father župniku. Mrs. Revnik sé je le čudila. Svojega moža ni več spoznala.

Po večerji se je Revnik oblekel in tiho odšel z doma.

Mrs. Revnik je takoj slutila, da se je pri možu nekaj spremenilo.

In res se je.

Kmalu, za kake dve uri, se je vrnil domov.

Anica je že spala.

"Ljuba žena, Bog mir je vse odpustil, vsaj upam tako, pri dolgi spovedi, katero sem nocoj opravil, odpusti mi še ti!"

Žena ga je presrečna začudeno pogledala.

"Da, od danes bodem spremenil svoje življenje. Ne vem sam, kako je prišlo. — Vendar ta celi teden sem postal tako nemiren. Začel sem premišljevati svoje življenje in — sram me je!" Glas mu je zastal.

"Marija mi je sprošila milost od Boga, to vem!"

In tako smo videli presrečno družinico pri začetku šmarniške pobožnosti v cerkvi v četrti klopi in videli smo jo potem vsak dan.

Marija je pomagala.

RAZNO IN DOPISI.

Joliet, Ill. 40urna pobožnost se je izvršila od 17. do 19. marca, kakor vsako leto jako slovesno. Pri spovedovanju so pomagali Rev. Simon Lampe O.S.B., iz Cloquet, Min., indijanski misijonar; Rev. Fr. Šaloven iz La Salle, Ill.; Rev. Ambrož Širca O.L.M., iz Chicago, Ill., in drugi.

Forest City, Pa. V zadnji številki Ave Maria je bilo čitati iz naše naselbine, da so sklenile članice Marijine družbe kupiti kip sv. Antona za cerkev. Žene materinega društva smo pa sklenile na zadnji seji, da bomo kupile podobno Zalostne Matere božje. Tako bo naša lično prenovljena cerkev izdatno lepša.

Naročnica.

Virginia, Minn. Ze dolgo, celih 14 let smo želeli, da bi slišali slovensko pridigo. Hvala Bogu, želja se nam je izpolnila. Enkrat na mesec pride Rev. Pirnat, da ima za nas slovensko službo božjo. Semtertje se dobi še kje kak bolševik, toda ti bodo kmalu izginili.

List Ave Maria bi moral imeti vsak Slovenec.

G. F. H.

East Helena, Mont. Pri nas v cerkvenem oziru še dokaj dobro napredujemo. Vsaki praznik je polna cerkev vernikov. Imamo tudi oltarno društvo in nas je vseh skupaj 125 članic. Dvakrat na teden imamo sv. Križev pot.

V So. Chicago se bode na belo nedeljo začela štirideseturna pobožnost.

V La Salle, Ill., se je slovesno obhajala pobožnost 30. marca. Navzočih je bilo več duhovnikov, med drugimi: Rev. A. Leskovec, Rev. V. Solar in drugi. — "Prosveta" se mora obregnuti ob vsako cerkveno pobožnost, seveda se je morala tudi ob to in napadla Rev. V. Solarja radi njegove pridige. — Seveda če se psičku na rep stopi, pa zacvili. — O, saj bodo spoznali naši rojaki, bodo! Seveda počasi to spoznanje prihaja, toda gotovo.

Newburg-Cleveland, O. — "Prosveta" se je obregnila zopet ob Rev. Fr. Omana. Ta predrznica je že tako naduta, da misli, da jo bodo vsi slovenski duhovniki preje morali za dovoljenje prositi, predno bodo smeli v cerkvi kaj oznaniti. Seveda "svoboda!"

Indianapolis, Ind. — Grdo je, kako piše "Prosveta" o zakramentu sv. popotnice in kako napada našega g. župnika Rev. P. Cirila, O.M.C. — Pa, to je prav! Se vedno se dobe

zaslepljenci, ki pravijo, da ni nič, ako so pri protiverskih jednotah, ali ako podpirajo in naročajo slobe liste. — Taki-le napadi bodo odprli oči, komur je sploh pomoč še mogoča.

Pittsburgh, Pa. Poročilo Društva Krščanskih Mater. — Cenjeni gospod urednik:—Tukaj Vam pošiljam poročilo poslovanja našega društva. Po preteku dveh let prav lepo napreduje pod vodstvom našega duhovnega vodje Rev. J. C. Mertel, kateri nam daje lepe nauke na društvenem shodu vsako tretjo nedeljo v mesecu, kar je posebno potrebno za vsako ženo in mater, katera se zaveda za dušni poklic in vzgojo svojih otrok. Zatorej je potrebno, da pristopite vse katoliške žene in matere v naši naselbini v društvo Krščanskih Mater. — Naše društvo šteje zdaj meseca marca 144 članic. Odkar društvo obstoji, je umrlo že 8 članic.

Iz sledečega je razviden račun za l. 1918:

	Dohodki:
Za mesečnino	\$235.40
	Stroški:
Za sv. maše	\$34.00
Za rožne vence, knjižice in znake 46.25	
Skupni stroški	80.25
Ostala svota	\$155.15

Pozdravljam vse članice Društva Krščanskih Mater in želim Vam vesele velikonočne praznike.

Barbara Cvetič, tajnica.

OTROŠKA PRILOGA.

DRAGI OTROCI!

Kako sem vas zopet vesel, ko se vas toliko zopet zbira okrog mene vseki mesec. Seveda škoda, da nismo več na svojem "Malem Ave Maria". Tam sem imel ves prostor na razpolago. Tukaj pa smo zopet samo v "rentu". In smemo porabiti samo toliko prostora, kalikor ga nam urednik Velikega Ave Maria dovoli.

Zato vas prosim, otroci, pišite prav kratko pa velikrat. Tri ali štiri "lines" bode dosti od vsakega. Tako bomo lahko vsaki mesec slišali od več naših prijateljkov.

Veseli me zelo, ko mi pišete, da boste darovali po eno sv. obhajilo v namen, kakor sem vas zadnjič prosil.

Sedaj v mesecu maju boste zopet hodili vsaki dan k šmarnicam. Ali mi obljubite, da boste tam zmolili tudi za vašega strička eno "Češčena Marija?" in za njegove namene? Kaj ne, da boste?

* * *

Pa še nekaj vam moram povedati.

Vidite tam v Chicagi pri sv. Štefanu so otroci jako pridni, posebno "boysi". Pa veste, kaj delajo? Razširjajo dobre časnike: Ave Maria, Slogo, Sunday Visitor. Pa še druge bodo začeli razširjati. Vsako nedeljo po mašah stoje pred cerkvi in jih prodajajo. Ravno tako delajo tudi v Clevelandu pri sv. Lovrencu v Newburgu!

In koliko dobrega store ti otroci!

Vidite, hudiček ima svoje pomagачe—"helpers", ki prodajajo slabe časnike. — Vsak slab časnik je pa hudičevo pismo—"devil's letter", katere razpošilja hudiček, da dela proti Bogu. In kdor njegove časopise razširja je "mail carrier of the devil".

Otroci! Ave Maria je pa Marijin list. Dober časopis je pa Božje pismo, katerega Bog piše po dobrih urednikih. Ali bi ne hoteli biti vi, otroci, "mail carriers of God?" "Mail carriers of Blessed Mary?"

Hurrah! Three cheers for more mail carriers of Blessed Mother Mary — of our Ave Maria!

Kdor hoče biti tak "mail carrier of God", naj mi piše.

There is some business in it, too!

Vaš

Striček.

CORNER.

REBUS.

- A A A A Najslajše ime za otroka.
 A A A A Ime, katero še baby ve.
 D E I I Ime deklice.
 J J M M Ime reke na Francoskem, znane iz zadnje vojske.
 M M O R Kar čaka vsakega človeka po smrti.
 R T Z Z Ime iz raja.

Ako te črke pravilno zložite, tvorile bodo vse začetne črke od zgoraj doli in zadnje črke od zdolaj gori ime, kateremu je posvečen mesec maj.

La Salle, Ill. Za leto 1919 še vam nisem nič pisal. Pri nas smo vsi zdravi in veseli, posebno mi otroci, ker se lahko zunaj igramo. — Imeli smo štirideseturno pobožnost. Jaz sem v 7. razredu. Naša sestra je letos veliko bolj stroga kakor lani in nas hudo krega.

Vas pozdravlja

Mattek Bildhauer.

La Salle, Ill. Dragi striček:—Gotovo vam je že dolg čas, ker se mi La Salški otroci nič ne oglasimo. Ne vem, zakaj smo zaspali.

A sedaj v spomladi bo že boljše. Učimo se od ptičkov marljivosti, kako že lepo prepevajo. Posebno nas robini razveseljujejo. Jaz se letos bolj pridno učim kakor lani. Moja mama je huda, če nisem priden.

Naznanim vam nekaj novega. Letos se učim risanja. V enem časniku sem našel neko sliko, katero bi moral povečati. Narisal sem jo in poslal v Cleveland, Ohio, in precej sem dobil nazaj več risarij, katere zgotavljam, in tudi navodilo, kako naj delam. Veselje imam z risanjem. Prav lepo vas pozdravlja

Kastelo Matt.

Johnstown, Pa. Dragi striček:—Brala sem v listu Ave Maria, da želite, da bi mi otroci hodili k sv. obhajilu za Jugoslavijo. — Jaz vam obljubim, da bom hodila tri nedelje v mesecu aprilu. — Tudi sem hodila v vojskinem času za vojake in za srečen konec vojske. In v tem oziru smo mi (naša družina) dobili veliko dobroto od Boga. Hvala mu bodi!

Jaz sem bila tudi naročnica lista Mali Ave Maria, kakor veste.

Pozdravim vas, učenka 4. razreda

Marija Jarnevič.

Chicago, Ill. Dragi striček:—Danes, ko sem čital Ave Maria, sem našel veliko pisem, katere so pisali moji sošolci. Takoj sem se pripravil pisati vam. Sem 11 let star in sem v 7. razredu. Zdaj se pa tudi malo slovensko učimo pri fari Sv. Stefana. Vsak petek ob 4. uri popoldne nas uče Rev. gospod Zakrajšek. Jaz sem tudi ministrant in mi fantje imamo društvo Sv. Kazimira. Good bye!

Victor Mladič.

Chicago, Ill. Dragi striček:—Jaz sem vesela, da smo dobili novega župnika. Jaz se vas spominjam o dsvetega misijona leta 1917 in sem naročnica od "Ave Maria". Jaz grem v "German School" v peti razred in sem stara devet let. Vas pozdravlja

Julia Pazdirtz.

Za vse Ljudi in za Vse Slučaje!

Gotovo je, da imam največje prodajalne in najbolj založene z različnim blagom, za slovenske gospodinje in gospodarje, pa tudi za ženinine in neveste, ker imam fino pohištvo in druge potrebne reči.

PRVE SA GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, linoleum, posodo, vozičke, zibelé, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin, stekla, korita in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvorjen pogrebni zavod z "AMBULANCAMI" — Trije ambulančni in holniški avtomobili so vedno na razpolago za vsaki čas, za vsako nezgodo ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v največjo zadovoljnost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381.

ANTON GRDINA, TRGOVEC IN POGREBNIK

6127 ST. CLAIR AVENUE.

Severova zdravila vzdržujejo
zdravje v družinah.

Pomladansko zdravilo.

Spomladi je kri po navadi polna nečistoča, ki se nabere skozi zimo. Posledica tega stanja se pokaže na mestih v obliki prištev, ran in drugih kožnih bolezni. Muogokrat je obraz poln teh prištev, katerih se želite iznebiti.

Severa's Blood Purifier

(Severov Kričistilec) je treba torej vzeti vsako spomlad, pravzaprav vsak čas skozi leto, če je vaša kri nečista ali ako znaki kažejo, da vaša moč peša. Prinaša moč, čisti kri in je vdržuje v zdravem stanju, kakor mora biti. Naprodaj v vseh lekarnah. Cena \$1.25.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

SEIZ BROS.

Priporoča vsem slovenskim duhovnikom svoje veliko izbiro nabožnih knjig v vseh jezikih, vseh cerkvenih potrebščin kipov, podob, svetinjic itd.

In vsem slovenskim društvom pri nakupu zastav in društvenih znakov.

21 BARCLAY STREET, NEW YORK

Telephon. 5985 Barclay

Slovenski zobozdravnik

Dr. M. Josip Pleše

Ordinira od 10. ure zjutraj do 8. ure zvečer.

Ordinira tudi leven določenih ur po dogovoru.

Specialist in Bridge Work and Gold inlays.

338 E. 72-nd STREET, NEW YORK CITY

VSTANITE DA SE VAS ŠTEJE!

VI, ki ste hvaležni, da je vojske konec --- vstanite, da se Vas prešteje. Vi, ki čutite, da se je splačalo dati milijone dolarjev, da se je prihranilo milijone življenj --- pridite naprej in odgovorite.

Vi, katerim so dragi otroci in sorodniki, --- ki vidite svoje drage vračati zdrave in srečne, --- pokažite, da je Vaša hvaležnost prava in pride od srca.

Plačajmo ves račun. Pokažimo, da se zavedamo svoje časti in da smo pripravljeni delo dokončati.

Mir je prišel, predno smo morali plačati več --- ker smo bili pripravljene plačati več. Sedaj pa plačajmo.

Zadovoljite svoj čut časti ---
Kupite peto vojno posojilo ---

VICTORY LIBERTY LOAN.